

๑

ณ สนามบินสุวรรณภูมิ

“ผู้หญิงจะจับผู้ชาย ไม่งั้นไม่ปล่อยท้องหรอก”

คำพูดเหยียดๆ ที่ลอยเข้าหูขณะเดินผ่านกลุ่มวัยรุ่นทำให้เจนสุดาชะงักเท่า ริมฝีปากสีชาดเข้มเข้าหากันอย่างสะเทือนใจ ดวงตาโศกหรือลงด้วยความเจ็บแปลบที่หัวใจ เคยคิดว่าห้าปีที่ผ่านมาเธอลืมอดีตไม่น่าจำไปแล้ว เธอสามารถเดินต่อและมีชีวิตใหม่ได้แล้ว แต่เฝื่อนตอนนี้จึงหวั่นไหว เธอพร้อมจะกลับมาที่นี้จริงหรือ หรือนี่เป็นแค่อาการเหนื่อยจากการเดินทาง ไม่ใช่เพราะได้ยินได้ฟังสิ่งที่เคยเกิดขึ้นกับตัวเองเมื่อห้าปีก่อน

“ยายี่ร้านจะตาย คิดจะจับปีเตอร์ ก็เขาหล่อนี่ เสียดายนะ กำลังรุ่งต้องมาจบเพราะข่าวทำผู้หญิงท้อง” ผู้หญิงอีกคนที่อยู่ในวงสนทนาแสดงความคิดเห็นไม่ต่างจากคนแรก “เนี่ย ตอนแรกฉันคิดว่านางจะแก้งท้องกลายเป็นท้องจริง แย่ชะมัด แต่คงต้องรอดจริงดีเอ็นเอ ถ้าใช้ลูกปีเตอร์จริงละแย่เลย ปีเตอร์คงหมดอนาคตจริงๆ สงสารนะ ช่วยเค้าๆ ไปเจอผู้หญิงแบบนี้”

“นั่นนะสิ หมดอนาคตเลยนะ ทำไมปีเตอร์ไม่ใช่คดีเหมือนมิม อติรุจนะ”

ชื่อที่ได้ยินทำให้เจนสุดาแทบหยุดหายใจ ใครว่าคนไทยลืมน่ายสุดท้ายเมื่อเกิดเรื่องทำนองนี้ขึ้นอีก เรื่องในอดีตก็จะถูกยกขึ้นมาพูด ครั่งนี้ก็เช่นกัน

“อันนั้นผู้หญิงถูกจับโป๊แตกได้ว่ากูชาวทอง ภิรมเลยยังดัง แต่เสียดายนะ หลังจบหนังเรื่องสุดท้ายเขาก็ไม่รับงานบันเทิงอีกเลยทั้งที่กำลังดัง หาเงินได้อีกเยอะเลย”

“ก็ครอบครัวเขารวย ไปทำธุรกิจครอบครัวรวยกว่าอยู่แล้ว เขาเข้าวงการบันเทิงแค่สร้างชื่อเสียง ทำซ้ำๆ ตอนเด็ก พอโตก็ต้องไปทำธุรกิจครอบครัว แต่เอาจริงๆ นะ ภิรมนะตอนนั้นต่อให้ผู้หญิงท้องจริง ต้องออกจากวงการบันเทิง ชีวิตเขาก็ไม่แย่หรอก เพราะบ้านรวย ลูกชายคนเดียวด้วย ปีเตอร์สิ หมดอนาคตเลยนะ”

“ก็หวังว่าปีเตอร์จะโชคดี เด็กในท้องยายนั้นไม่ใช่ลูกปีเตอร์ ฉันไม่เข้าใจเลย ผู้หญิงอย่างยายพะแพงนะ ปานนี้เป็นยังไงนะ หลังจากเกิดเรื่องเห็นว่าหนีไปอยู่ต่างประเทศนี่นา ชาตินี้จะกลักลับมาเมืองไทยรีบล่าไม่รู้”

“ทำไมจะไม่กล้า หน้าด้านจับผู้ชาย ยอมรู้เรื่องราวที่ท้องขนาดนั้นก็ต้องกลัอยู่แล้ว เนี่ยแค่นี้ก็จนก็สงสารเด็กแล้วนะ ถ้ายายพะแพงท้องขึ้นมาจริงๆ เด็กคงน่าสงสารที่มีแม่แบบนั้น เกิดมามีแม่รำน หากคนเป็นพ่อไม่เจอแย่ซะมิด”

“คุณแม่ขา”

เสียงใสๆ เรียกสติเจนสุดา หญิงสาวเบือนหน้าจากกลุ่มสาวช่างเมาท์กลับมาที่เด็กหญิงตัวน้อยที่เพิ่งตื่น แม่หนูน้อยซดสีชมพูนั่งอยู่ในรถเข็นเด็ก แม่เพิ่งตื่นแต่เด็กแก้มชมพูก็ยิ้มแป้นอย่างคนอารมณ์ดี

“แม่ แพง ขา”

“อรุณสวัสดิ์จ๊ะ แดงหวาน” คุณแม่วัยเบญจเพสสามารถสลัดความ

ทุกซอกออกไปจากหัวได้เสมอเมื่อเห็นรอยยิ้มของเด็กน้อย คราวนี้ก็เช่นกัน “หนูจะเข้าห้องน้ำมั้ยคะลูก”

เด็กหญิงส่ายหน้า ขี้ตายังคงจ้วเงีย บอกว่าหิว และทวงสัญญาที่จำได้ “หนูจะกินส้มโอ จะกินที่บ้านสวนค่ะ”

เจนสุดายิ้มกว้าง “โอเค งั้นไปบ้านสวนกันนะ แต่รอลุงโชติแป๊บนึงนะจ๊ะ”

แตงหวานพยักหน้าจ้อยๆ ที่ต้องรอ แต่แล้วเด็กหญิงก็ยิ้มแป้น “นั่นไง ลุงโชกมาแล้วค่ะ ไปกินส้มโอกัน”

“โตขึ้นแล้วยังเรียกลุงโชกอีกเหรอแตงหวาน หนูต้องเรียกว่าลุงโชติสิ ไหนมาอุ้มหน่อยสิ โตขึ้นแล้วหนักขึ้นมัยนะ” ชายหนุ่มว่าพลางถลาเข้าไปยกตัวเด็กหญิงวัยสี่ขวบเกือบห้าขวบขึ้นสูง ทำให้เธอหัวเราะเอิ๊กๆ อย่างชอบใจ “ตัวหนักขึ้นจริงด้วย”

โชติ คือชายหนุ่มหน้าตาดีที่ดูโดดเด่นจนสามารถเรียกสายตากลุ่มสาวนักเฝ้าที่อยู่บริเวณนั้นให้หันมอง ทำให้เห็นภาพเหมือนนครอครวรอบอุ้น พ่อมารับแม่และลูกสาวตัวน้อยที่สนามบิน ช่างเป็นภาพชวนมอง เพราะหน้าตาดีกันทั้งบ้าน ดูเหมือนพวกหล่อนๆ จะไม่ได้เอะใจสักนิดว่า คุณแม่ยังสวยคนนั้นคือคนเดียวกับที่หล่อนพากันพูดถึงอย่างเสีๆ หายๆ และเด็กน้อยน่ารักสดใสคือเด็กที่เกิดขึ้นมาจริงๆ...เด็กที่พ่อของเขาไม่รู้ด้วยซ้ำว่ามีเธออยู่

“ปะ งั้นกลับบ้านกันเลย”

“แพงอยากไปที่โรงพยาบาลก่อนค่ะ แพงเป็นห่วงคุณยาย” นั่นคือสาเหตุที่ทำให้เจนสุดาต้องกลับมาเมืองไทย และการกลับมาครั้งนี้ก็เพื่ออยู่อย่างถาวร อยู่ดูแลยายที่แก่มาอยู่แล้วและเริ่มป่วยถี่ขึ้น

“แพงแน่ใจนะว่าพร้อมจะเผชิญความจริงแล้ว” โชติถามอย่างระมัดระวัง “จริงๆ แล้วพี่ช่วยแพงดูแลยายได้นะ แพงไม่จำเป็นต้องทำอย่างนี้ก็ได้ถ้าแพงไม่พร้อม”

“แพงพร้อมค่ะ เขามีชีวิตของเขา และแพงก็มีชีวิตของแพง ทุกอย่างมันจบแล้วค่ะ”

โชติเห็นแวตาทที่เปลี่ยนไปของเจนสุดา ชายหนุ่มจึงคลายกังวล “นั่นสินะ ตอนนี้แพงมีชีวิตใหม่แล้ว และพี่ก็หวังว่าในชีวิตใหม่ของแพงจะมีพี่อยู่ด้วยนะ”

“ต้องมียอยู่แล้วสิคะ ก็พี่โชติเป็นพี่ชายที่แสนดีของแพง เป็นลูกโซกของแตงหวานนี่นา”

นั่นคือสิ่งที่ไม่เคยเปลี่ยนแม้เวลาจะผ่านไปห้าปี เจนสุดาไม่เคยเปลี่ยนความรู้สึกที่มีให้โชติ เช่นเดียวกับที่โชติเองก็จะไม่เปลี่ยนความรู้สึกรัก เขาจะไม่มีความยอมแพ้ ลักวันเขาจะเอาชนะใจเจนสุดาให้ได้

“จ้ะ พี่ชายที่แสนดีก็ได้” เขาพูดกับเจนสุดาก่อนจะก้มลงพูดกับเด็กน้อย “ไปกันเถอะแตงหวาน ลูกโซกจะพาหนูไปหาคุณยายทวดนะ”

“ค่ะ ไปหายายทวดกัน ไปกินส้มโอกันค่ะ ลุย!”

ภายในห้องชุดหรูวิวยวริมแม่น้ำเจ้าพระยา แสงแดดยามเช้าสาดเข้ามาในห้องที่เปิดม่านไว้เพียงเล็กน้อย เพื่อไม่ให้รบกวนการนอนของอดิรุช ซึ่งยังคงหลับอยู่บนเตียงกลางห้อง เรือนร่างเปลือยเปล่ามีเพียงผ้าห่มสีขาวที่ปกปิดของสงวนท่อนล่าง อาการหลับสนิทไม่ใช่แค่เพราะเพิ่งผ่านศึกหนักเมื่อคืนกับสาวสวยซึ่งกำลังแต่งตัวอยู่หน้าโต๊ะเครื่องแป้ง แต่เพราะหลายวันที่ผ่านมาเขาทำงานหนักและเพิ่งได้พัก จึงนัดคู่ควงออกเที่ยวแล้วจบลงที่ห้องพักของเธอ

นี่ไม่ใช่ครั้งแรกของทั้งคู่ แต่ก็ไม่ใช้ความสัมพันธ์แบบคู่รักทั่วไป เรียกให้ถูกต้องใช้คำว่า ‘คู่ควง’ คลายเหงา ต่างฝ่ายต่างต้องการกันแค่นั้น แล้วนั่นอาจเป็นเรื่องดี เพราะทำให้ทั้งคู่รักขามีตรรกภาพแบบนี้มากกว่าห้าปีแล้ว ตั้งแต่วันที่ครีรिताได้รู้จักกับชายหนุ่มที่มีชื่อว่าจาว เรื่องราวของเขาเป็นทอล์กออฟเดอะทาวน์ว่าทำสาวท้อง แต่คดีพลิกกลายเป็นว่าสาวเจ้าไม่ได้ท้องจริง

ทำให้เขายิ่งโด่งดัง ได้รับคะแนนสงสารจากคนที่ด่าไปก่อนหน้านี้ ช่วงที่ตั้งเป็นพลุแตกขายหนุ่มกลับเลือกหันหลังให้วงการบันเทิง ไปเรียนต่อต่างประเทศ แล้วกลับมาบริหารธุรกิจโรงแรมและห้างสรรพสินค้าใหญ่ในไทยของตระกูลที่ไม่มีใครไม่รู้จัก อย่างตระกูล ‘โสภณเมธากุล’ ผู้มั่งคั่ง

หลังเหตุการณ์นั้น ทุกฝ่ายดูพอใจกับความเปลี่ยนแปลงของอดิรุจพอใจที่หลังเรื่องร้ายขายหนุ่มเปลี่ยนตัวเองกลายเป็นผู้ใหญ่ แม้จะมีบางอย่างเปลี่ยนไปก็ตาม จากคนอารมณ์ดี มีมนุษยสัมพันธ์กับผู้คน กลายเป็นคนจริงจังกับชีวิต วันๆ แทบไม่ยิ้ม ชีวิตสนใจแต่เรื่องงานที่บริษัท ทำตามคำสั่งของบิดาที่เสียชีวิตไปในช่วงที่เขาก่อเรื่อง

‘คุณพ่อตายไปก็เพราะทุกซีกใจเรื่องแก ทำไมยังไม่เข้าใจ! แกต้องให้แม่เครียดตายตามคุณพ่อไปซะมัยถึงจะพอใจ ผู้หญิงคนนั้นไม่ได้ดีพอจะให้แกรัก แม่ขอได้มัย คิดว่าทำเพื่อแม่ที่เลี้ยงดูลูกมา ไม่มีคุณพ่อแล้ว ภูมิภาคต้องเป็นเสาหลักให้แม่และน้องทั้งสองนะลูก ส้มผู้หญิงคนนั้นซะ มีชีวิตต่อ แม่ขอลูกแค่เรื่องนี้ แล้วนับจากนี้แม่จะไม่บังคับลูกอีกเลย จะไม่ขอให้ภูมิภาคทำเรื่องฝืนใจตัวเองอีกแล้ว’

อดิรุจให้อย่างที่มารดาขอ ทำตัวให้แข็งแกร่งพอที่จะเป็นเสาหลักแทนบิดาที่เสียชีวิตไป เป็นที่พอใจของคนในครอบครัว สองสามปีที่เขาเข้ามาบริหารงานอย่างจริงจังหลังเรียนจบ ทำให้ธุรกิจดำเนินไปด้วยดีและมั่นคง เสียยิ่งกว่าตอนที่บิดาทำ สิ่งที่ทำส่งผลให้เขามีอำนาจในการตัดสินใจทุกอย่าง รวมถึงการตัดสินใจเรื่องตัวเอง เขาเลือกที่จะไม่แต่งงาน แม้มารดาและน้องสาวจะพยายามจับคู่ให้และตัดพ้อหลายครั้ง

‘อย่ายุ่งเรื่องส่วนตัวผม ผมให้อย่างที่คุณแม่ขอ คุณแม่ก็ควรจะรักษาคำพูด จะไม่บังคับหรือบอกให้ผมทำสิ่งที่ผมไม่ยอมทำ ถ้าผมพร้อมจะแต่งงาน ผมจะรักใคร ผมจะบอกเอง’

ถึงจะออกตัวไปอย่างนั้น ทว่าคนในครอบครัวก็ไม่ได้ยอมแพ้ แต่ไม่กล้าทำแข็งเข้าไป ได้แต่หวังว่าสักวันขายหนุ่มจะหลงรักผู้หญิงสวย ชาติ

ตระกูลดี โพรไฟล์เยี่ยมที่วนเวียนเข้ามาในชีวิต หนึ่งในนั้นอาจรวมศรีริตา หญิงสาวที่ดูเหมือนอติรุจจะให้ความสำคัญมากกว่าใครๆ ในเวลานี้ อย่างน้อยก็มีสัมผัสถึงความรู้สึกซึ่งยาวนานที่สุด แต่ก็ยังไม่นานพอจะให้ชายหนุ่มผันถึงในยามหลับ เพราะเวลานี้เขากำลังผันถึงผู้หญิงที่ชัดเจนสุดถึงขั้นละเมอออกมา

“แพง...พะแพง...เธออยู่ไหน อย่าทิ้งพี่ไป...อย่าทิ้ง...ได้โปรดกลับมา...”

คำอ้อนวอนที่คงไม่มีทางส่งไปถึงเจ้าของชื่อ เพราะมันเกิดขึ้นแค่ยามที่ชายหนุ่มอยู่ในความฝันเท่านั้น ทันทึที่สะดุ้งตื่น ความรู้สึกว่าถูกทรยศจะทำให้เขาเปลี่ยนท่าที และบอกตัวเองว่าจะไม่มีทางอ้อนวอนผู้หญิงเลือดเย็นออกไปอย่างนั้น ต่อให้ตายก็ไม่มีวันพูด ไม่มีวันแสดงออกให้ใครเห็นว่าเขาอาลัยอาวรณ์เธอ

“ปวดหัวซะมด ก็โหมงแล้วเนี่ย”

ชายหนุ่มพลิกตัวหันแสงสว่าง บ่นกับตัวเอง แต่ก็ดังพอจะทำให้เพื่อนร่วมห้องได้ยินและหันมามอง เห็นผู้ชายโป้ที่เธอนอนกอดเมื่อคืนรู้สึกตัวแล้ว

“จะเก้โหมงแล้วค่ะ”

“ริต้า?” อติรุจพยายามลืมตาขึ้นมอง “คุณตื่นนานรึยัง แล้วนั้นจะแต่งตัวไปไหน ยังเข้าอยู่เลยนะ”

“เรียกชื่อถูกต้องด้วย” หญิงสาวเดินเข้ามาใกล้ เธอติดต่างหูเสร็จแล้ว จึงนั่งลงบนเตียง เอื้อมมือแตะหน้าคนที่ยังมีอาการเหมือนโดนหมอนดูด ไม่มีแรงลุก “จะนอนต่อก็ได้นะคะ ริต้ามีประชุมตอนสิบโมง ต้องออกไปก่อน”

“ได้ไง” คราวนี้ร่างเปลือยเปล่าผุดลุกขึ้นนั่ง ทำเอาผ้าห่มหล่นไปกองที่ตัก เผยให้เห็นแผ่นอกกว้าง ซิกซ์แพ็กแน่น ถ้าเป็นสาวน้อยคงเขินอาย แต่คงไม่ใช่กับศรีริตาที่กำลังขำอาการตีหน้าขี้นของคนที่เริ่มโวย “แล้ว

ใครจะอยู่กับผม ไหนว่าคุณพร้อมเป็นผู้หญิงของผมตลอดเวลา หลอกให้ผมหลงแล้วทำอย่างนี้ได้ไง จะพ้นแล้วทิ้งเธอ ผมไม่ยอมนะ”

“อย่ามาทำปากดีเลยล่ะ คุณนะเมื่อคืนยังละเมอเรียกชื่อเธอคนนั้นอยู่เลย”

“ผมเปล่าซะหน่อย”

“เธอคะ เมื่อก็ก็ยังละเมอเรียกอยู่เลย ชื่ออะไรนะ...พะแพงใช้มั้ย คงเป็นฝันดีสินะคะ”

“ฝันดีบ้าอะไร” คนพูดหงุดหงิดขึ้นอย่างเห็นได้ชัด “อย่าพูดถึงผู้หญิงคนนั้นให้ผมอารมณ์เสียหน่อยเลย ผมไม่อยากจะยินชื่อ แล้วอย่าเรียกให้ได้ยินอีก”

“คุณยังอารมณ์เสียที่พูดถึงเธอ แสดงว่าคุณยังไม่ลืมเธอ” ศริริตารู้ว่าคนปากแข็งไม่มีทางยอมรับ “คุณยังรักเธอ ไม่อย่างนั้นคุณก็คงยอมแต่งงานกับผู้หญิงดีๆ ที่แม่คุณ น้องคุณพยายามจับคู่ให้ หรือไม่ก็ยอมขอริต้าแต่งงานไปแล้ว เรารู้จักกันมานานแล้วนี่ น่าจะแต่งงานได้แล้วนะ”

“แต่เลยมัยล่ะ ผมจะได้ไปบอกคุณแม่ให้มาสู่ขอคุณ”

ศริริตารู้ว่าคำพูดนั้นไม่ได้จริงจัง แต่เธอก็เล่นด้วย “ง่ายขนาดนั้นเชียว”

“ก็ไม่เห็นมีอะไรต้องยุ่งยากนี่ เราคบกันมานาน ถึงจะคบแบบไม่ผูกมัดก็เถอะ ถ้าแต่งงานกับคุณ ทุกคนก็คงแฮปปี้”

“ยกเว้นคุณ?”

“ผมก็ไม่ได้เดือดร้อน เหลือแค่คุณ จะเอาไงล่ะ”

ศริริตาลีเกี้ยว ดีหน้าจริงจังก่อนจะหัวเราะ

“ไม่ละคะ ริต้าไม่ยากแต่งงานกับคนที่ไม่ได้รักริต้า แล้วที่สำคัญริต้าก็ไม่ได้รักคุณ คุณนะแค่คู่ควงยามเหงาละ อย่าลืมนึกตัวผิด” เธอบอกพลางก็ลงมือจับปากชายหนุ่มเหมือนผู้ปกครองจับบ๊ายบายเด็กน้อยที่กำลังจะถูกทิ้งไว้ที่บ้าน “ไปละนะคะ”

“คุณจะทำผมไว้อย่างนี้หรือรึจ้ะ” แวตาที่อ่อนนี้ใช้ได้ผลเสมอ แต่คงไม่ใช่กับคราวนี้

“อย่างอแนสิคะที่รัก อ้อ ริต้าลืมบอกคุณ ริต้าต้องบินไปอังกฤษนะคะ จะอยู่ที่นั่นสองสามอาทิตย์”

“คุณลืมนั่นเล่นใช้มั๊ย แล้ววันว่างสามสี่วันที่เหลือผมจะอยู่ยังไง”

“ริต้าว่าคุณคงต้องหาคนคงแก่เหงาใหม่แล้วละคะ บ้ายบาย”

ประตูห้องปิดลง อติรุจถอนหายใจ ขยับลงจากเตียง มองภาพสะท้อนของตัวเองในกระจก ดวงตาที่ดูเศร้ายังทำให้หม่นหมอง เหมือนเคยมีเหตุการณ์อย่างนี้ในอดีต เขาเคยมีวันที่ดี วันที่ตื่นขึ้นมาแล้วมีผู้หญิงคนหนึ่งเดินเข้ามาโอบหลัง เรียกชื่ออย่างอ่อนโยน

‘ตื่นแล้วหรือคะพี่กิม เดี่ยวแพ่งไปทำอาหารเช้าให้ รอแป๊บหนึ่งนะคะ...หือ?’

‘ไม่รอแล้ว จะกินตอนนี้นี้ พี่จะกินพะเพงตอนนี้นี้เลย หิวจะแย่ เมื่อคืนยังกินไม่อิ่มเลย ใครก็ไม่รู้หลับไปก่อน’

‘เอ๊ะ ไม่นะคะพี่กิม ปล่อยแพ่งละ อย่าคะ ไหนว่าวันนี้มีงานไงคะ...อย่า...’

เขาไม่เคยห้ามใจตัวเองยามอยู่ใกล้ผู้หญิงในอ้อมแขนได้เลย ทั้งหมดก็เพราะรัก เขารักเธออย่างที่ไม่เคยรักใคร แต่ทำไมเธอเลือกที่จะทิ้งไป แล้วทำไมเขายังเฝ้าคิดถึง คิดถึงผู้หญิงที่กล้ำกลืนของตัวตัวเองเพียงแค่เงินสิบล้าน!

“โอโห้ย!” คำสบถมาพร้อมเสียงกระจกร้าวที่ถูกหมดเหวี่ยงใส่เต็มแรง รอยร้าวปรากฏขึ้นพร้อมกับเลือดที่ไหลซึมจากกำปั้น

“เมื่อไหร่เธอจะออกไปจากหัวของฉันซะที...พะเพง เมื่อไหร่เธอจะไปจากชีวิตฉันซะที!”

๒

ณ บ้านต้นลำพู บ้านเรือนไทยประยุกต์หลังใหญ่กลางสวนผลไม้
ริมคลองในอัมพวา

เสียงบีบแตรหน้าประตูทำเอาคนดูแลบ้านวัยเลยเถิดอายุซึ่งกำลัง
ทำงานอยู่หน้าบ้านสะดุ้งตกใจ กระถางในมือตกแตก ยังไม่ทันจะได้หันหน้า
ไปดูแกก็สบตาดำ เพราะคิดว่าเป็นลูกชายที่ออกไปข้างนอก แต่ก็รีบเดินไป
เปิดประตูไม้บานใหญ่ที่ทึบจึงไม่เห็นวารถที่จอดอยู่ข้างหน้าไม่ใช่รถกระบะ
เก๋าๆ ของลูกชายแก แต่เป็นรถสปอร์ตหรูหราค่าง

“เออๆ รู้แล้ว เอ็งจะบีบแตรเรียกพ่อเอ็งหรือไงวะ” แกตะโกนออก
ไป ก่อนจะเปิดประตู และเห็นความจริงว่าทำพลาดร้ายแรง ใบหน้าเหี่ยวเย็น
ซีดไปทันที “คุณกิม! ช่วยแล้วไอ้ซุ่ม”

ถึงตอนนี้นายซุ่มภาวนาให้คนในรถไม่ได้ยินที่แกตะโกนด่าเมื่อครู่
แล้วดูเหมือนคำภาวนาของแกจะเป็นจริง หรือไม่ชายหนุ่มอาจจะแค่ไม่ถือสา
จึงให้สัญญาณบอกให้เปิดประตู แล้วเขาก็ขับรถผ่านเข้าไปในตัวบ้าน นาย
ซุ่มรีบวิ่งตามไปปรับใช้อย่างที่เคยทำ นานเท่าไรแล้วที่เจ้านายบ้านนี้ไม่ได้

แวะมา ถ้าแกไม่เลอะเลือนจนจำไม่ได้ นี่คงเข้าปีที่ห้า จะครบหกอีกไม่นาน
 ห้าหกปีที่รู้บ้านฝั่งหนึ่งสร้างใหม่เป็นกำแพงสูงเกือบสามเมตรเพื่อ
 ตัดขาดจากบ้านสวนที่อยู่ข้างๆ

“สวัสดีครับคุณกิม ผมไม่ทราบว่าคุณกิมจะมา เดี่ยวผมจะให้พนักงาน
 รีบไปทำความสะอาดให้”

“ลู่กับป้าสบายดีนะ ป้านวนยังทำงานไหวอยู่หรือ”

“พวกเราสบายดีครับ ถึงพนักงานแก่มากแล้ว ก็พอๆ กับผมละครับ
 แต่ก็ยังทำงานไหว ครั้นจะรอให้นั่งนากับผัวมันกลับมาจากตลาดก็กลัวว่า
 จะเข้าไป นั่งนากับผัวมันเอาของที่สวนไปส่งในตลาดนะครับ”

“ไม่เป็นไร ฉันไม่รีบ ว่าจะไปนอนเล่นที่ฟ้าน้ำชะหน่อย” ชายหนุ่มบอก
 อย่างคุ้นเคยกับที่นี่ดี

“เดี๋ยวผมจะเอาน้ำไปให้ ว่าแต่คุณกิมจะรับประทานอาหารเที่ยงเลยมั้ยครับ
 นังนวนทำต้มยำปลาทุไ้วพอดี ผมจะได้ยกไปให้” นายชุมจำได้นั่นเป็น
 อาหารโปรดของอติรุจ แม่เขาจะไม่ได้เจอผู้เป็นนายมากกว่าห้าปีแต่ก็จำได้
 “ผมเก็บส้มโอไว้หลายลูก แล้วจะแกะไปให้ล่ะครับ”

“ฉันยังไม่หิว แค่อิ่มโอก็พอ” ชายหนุ่มบอกก่อนจะเดินแยกไป ทั้ง
 ชายชราไว้กับความมุงนงเล็กน้อย

“นั่นฉันไม่ได้ตาฟาดไฉ้มัยไ้แก นั่นคุณกิมไม่ใช่หรือ” หญิงวัยเดียว
 กับนายชุมถือตะหลิวเดินตามเสียงเตรรถกอนหน้านี้มาถึงหน้าบ้าน เห็นรถ
 และทันเห็นหลังชายหนุ่มที่เดินเข้าสวนผลไม้ไปทางศาลาริมน้ำที่เห็นอยู่ไกล
 ออกไป “เกิดอะไรขึ้น ทำไมเธอมาที่นี่”

“นั่นละสิ ตั้งแต่เกิดเรื่องคุณๆ ที่บ้านใหญ่ก็ไม่เคยมาที่นี่เลย” นาย
 ชุมรู้สึกใจไม่ดี

“ไม่ใช่ว่าคุณกิมแกล้งมาบอกเราว่าจะขายที่นี่ละ ถ้าเป็นอย่างนั้นเรา
 จะไปอยู่ที่ไหนกันไ้แก”

“เหลวไหล ถ้าจะขายแกคงขายนานแล้ว คุณนายใหญ่พยายามจะขาย

ที่นี้ แต่คุณก็มีแก๊งไม่ให้ขาย” นายซุมให้เหตุผล “แต่ที่น่าแปลกใจ ทำไมต้องมาช่วงนี้”

“ช่วงนี้ทำไม” นางนวลยังคิดไม่ทัน แต่ครูต่อมาก็ทำตาโต “ตายแล้ว! หนูพะแพง”

ถึงตอนนี้สองสามีภรรยาก็น้ำซัด อัดหัวใจไม่ได้เมื่อหวนนึกถึงเรื่องราวเมื่อห้าปีก่อน

“ไม่เป็นไรหรอกมั้ง” นายซุมว่า พยายามปลอบใจตัวเอง “ก็หนูพะแพงเขามีลูกมาด้วยนี่ ถึงจะบอกว่าสามีใหม่ตายแล้วก็เถอะ”

“แกเชื่อจริงๆ เหมอว่าหนูพะแพงมีสามีใหม่ที่เมืองนอก แก่ไม่คิดบ้าง เหมอว่าหนูแดงหวานเป็นลูกหนูพะแพงกับคุณก็มี ฉันว่าหนูแดงหวานที่เราไปเจอเมื่อวานหน้าเหมือนคุณก็มีนะ เหมือนมากด้วย เด็กสี่ขวบกับห้าขวบ ต่างกันไม่มากนักแก อาจจะเป็นไปได้นะว่ามีข่าวว่าหนูพะแพงแกลังท้อง หรือว่าข่าวไปทำแท้งนะจะเป็นเรื่องไม่จริง คนอย่างหนูพะแพงนะเธอจะกล้าทำแท้ง เรื่องโกหกว่าท้องยิ่งเป็นไปได้”

นายซุมพยักหน้าคล้อยตามภรรยา แต่ยังไม่พูดอะไร นางนวลก็พูดต่อ

“แล้วมาลองคิดกันเล่นๆ นะว่า ถ้าหนูแดงหวานเป็นลูกคุณก็มีจริงๆ จะเกิดอะไรขึ้น คุณก็มีจะทำยังไง”

“ฉันไม่รู้ว่าคุณจะมีทำยังไง แต่ฉันว่าทางบ้านใหญ่คงไม่อยู่เฉยแน่ แล้วที่สำคัญหนูพะแพงกับหนูแดงหวานคงต้องรื้อนวยกันอีกมาก”

“แต่ฉันกลับไม่ได้กลัวพวกคุณๆ บ้านใหญ่ นะ ฉันกลัวใจคุณมีมากกว่า” นางนวลบอก “เธอเจ็บเพราะหนูพะแพงมาก เจ็บจนเกลียดไม่ยอมให้พูดถึง ถ้ารู้ว่าถูกหลอกอีกครั้งเรื่องลูก แกคงไม่ให้ภัยหนูพะแพง แล้วด้วยนิสัยแกตอนนี้ แกเล่นหนูพะแพงหนักแน่”

สองสามีภรรยาหน้าซัด รู้สึกสยอ ก่อนนางนวลจะตั้งสติได้ ผลักหัวสามีอย่างเคื่องๆ

“แกะจะพูดให้น่ากลัวทำไม หนูแดงหวานจะเป็นลูกคุณก็ไม่ได้ยังงี้ ไอ้แกเพื่อเจ้า ฉันไปโทร. ตามลูกให้มาทำความสะอาดห้องให้คุณก็ดีกว่า” ว่าพลางเดินหนีไปดื้อๆ “ไร้สาระเพื่อเจ้า แก่แล้วแก่เลย”

“อ้าว...ก็เอ็งไม่ใช่เธอที่เปิดประตูขึ้นมา” นายชุมมงที่โดนโยนขึ้นไป แต่ก็ไม่วายตะโกนไล่หลังภรรยาไป “แกะส้มโอเป็นของว่างให้คุณก็ด้วยนะ ฉันจะเอาไปให้แกที่หน้า”

นายชุมมงคิดว่าอีกครั้ง นึกภาพเมื่อวานที่ไปข้างบ้านเพื่อต้อนรับ เจนสุดากับลูกสาว เห็นเด็กหญิงตัวน้อยที่กินส้มโอหมดเป็นลูกๆ แล้วใจสั้น “ไม่หอรกมั้ง...เป็นไปไม่ได้...ต้องไม่ใช่...ต้องไม่ใช่ ไม่งั้นไฟไหม้ที่นั่นๆ”

“สวัสดิ์ค่ะ”

เสียงใสๆ ดังขึ้นพร้อมการถูกสะกิดแขน ทำให้อัตริจซึ่งเพลอหลับไปบนแคร่ยาวของศาลาริมน้ำรู้สึกตัว ลืมตาตื่น ภาพแรกที่เห็นคือเงาร่างของใครบางคนกำลังชะเง้องหน้ามองเขา ใครบางคนที่สวมหมวกปีกกว้าง

“หนูกินได้มั้ยคะ หนูขอกินส้มโอได้มั้ยคะ”

คำถามมาพร้อมน้ำลายเป็นฟองฝอยที่กระเซ็นใส่หน้าทำให้ตื่นเต็มตา เห็นคนตัวน้อยใบหน้ากลม แก้มยู่ขาวอมชมพูนั้นแทบจะปิดดวงตาดำนิล ขนตายาวอนกะพริบไหวเมื่อเจ้าตัวยืมเห็นฟันขาว มือป้อมๆ จับปีกหมวกไว้เมื่อมีลมเย็นพัดผ่าน

“หนูกินส้มโอได้มั้ยคะ”

‘เด็กที่ไหน’ นั่นคือคำถามแรกที่อยู่ถามตัวเอง ตามมาด้วยคำถามที่ว่าเข้ามาที่นี่ได้อย่างไร หรือจะเป็นลูกหลานของคณงานในบ้านสวน อาจเป็นไปได้ เพราะเขาไม่ได้มาที่นี่ห้าปี คงเป็นหลานของลุงชุมกับป้านวล แล้วทำไมมาที่หน้าคนเดียว ปล่อยให้เด็กมาที่นี่ได้อย่างไร

“หนูกินได้มั้ยคะ”

ดูเหมือนเจ้าตัวจ้อยจะสนใจส้มโอเนื้อขาวที่อยู่ในงาน เธอกลืนน้ำลายถี่ๆ เหมือนอยากกินหนักหนา ดวงตากลมโตจ้องมองเนื้อขาวๆ นั้นไม่วางตา ส้มโอพวกนี้ลุ่มซุ่มหรือบ้านวลคงเอามาวางไว้ตอนที่เขาหลับไป

“ขอชิ้นหนึ่งได้มั้ยคะคุณลุง”

“ลุง?” เป็นเด็กที่หยาบคายมาก เรียกคนที่ยังไม่สามสิบดีว่าลุงได้อย่างไร “ไม่ให้ นั่นของฉัน แล้วเธอเป็นใคร”

“เธอเป็นเด็กค่ะ” ตอบเสียงใสของตัวเอง ยิ้มแป้นดังเคย “ขอชิ้นหนึ่งนะคะ”

“เป็นเด็กแล้วมาที่นี้กับใคร” คนเป็นผู้ใหญ่เสียงเข้ม คิดว่าวางท่าข่มไว้เจ้าตัวจ้อยจะเกรงใจ

“เด็กมากคนเดียวค่ะ ขอชิ้นหนึ่งนะคะ”

“มาเล่นริมน้ำคนเดียวได้ยังไง ไม่รู้เหรอมันอันตราย แถมมาขอของกินคนแปลกหน้าแบบนี้ได้ไง ไม่มีใครสอนรึยังไง”

“สอนค่ะ อย่าไปกับคนแปลกหน้า อย่ากินขนมคนแปลกหน้า แต่นี่ส้มโอ หนูชอบส้มโอ...ขอชิ้นนะคะ”

อตีรุจรีบดึงจานออกห่างจากเจ้าตัวจ้อย ไม่ใช่เพราะเธอจะหยิบส้มโอไป แต่เพราะกลัวว่าน้ำลายเธอจะหยดเหมะใส่จาน ถึงตอนนั้นเขาจึงจำเป็นต้องหยิบส้มโอชิ้นหนึ่งให้ เจ้าตัวน้อยยกมือไหว้ ร้องเย้ๆ อย่างดีใจ ก่อนจะถอยไปนั่งเก้าอี้ กินส้มโอชิ้นนั้นอย่างเอร็ดอร่อย เฟลอครู้ตัวก็หมดชื่น จากนั้นก็หันมายิ้มแป้น มองตาแป๋ว ไม่ต้องเอ่ยปากขานหนุ่มก็รู้ว่าเจ้าตัวน้อยอยากได้อีกชิ้น

“คุณลุงชอบส้มโอมั้ยคะ ชอบเหมือนหนูเลย”

อตีรุจเลิกคิ้วมองเด็กหญิงอย่างพิณิจ...เด็กตัวน้อยจัดว่าเป็นเด็กหน้าตาดีมาก ผิวขาว จำได้ว่านางนาคก็ไม่ได้ผิวขาวขนาดนี้ หรือจะได้ทางฝ่ายพ่อ ถ้าเป็นอย่างนั้นก็แสดงว่าพ่อคงหน้าตาดีมาก จึงได้มีลูกหน้าตาน่ารักน่าชังขนาดนี้

“บ้านหนูก็มีส้มโอเยอะค่ะ แต่คุณแม่ขาบอกให้พอก่อน กินเยอะไม่ดี”

“เธอก็เลยมาเถลีส้มโอฉัน”

“โอ?” เด็กตัวจ้อยไม่เข้าใจความหมาย “โอก็ได้ค่ะ งั้นขอหนูอีกชิ้นนะค่ะ”

ท่าทางจะชอบเอามากๆ ยุ่งแล้วใหม่ล่ะ...แต่มาคิดดูอีกที การมีเพื่อนนั่งกินของว่างด้วยก็คงดีกว่ากินคนเดียว แม้จะเป็นเด็กก็เถอะ

“โอเค ฉันจะยอมแบ่งส้มโอของฉันให้ แต่รับปากก่อนว่า ถ้าเธอได้ส้มโอ เธอต้องเอามาแบ่งให้ฉันกินด้วย สัญญาได้มั๊ย”

“สัญญาค่ะ” เด็กหญิงตอบรับเสียงหนักแน่น

จากนั้นปาร์ตี้ส้มโอของคนสองวัยก็เริ่มขึ้น เผลอครู่เดียวส้มโอในจานก็หายไปในพริบตา เหลือชิ้นสุดท้ายซึ่งเจ้าตัวจ้อยมองตาละห้อย แต่ก็ไม่กล้าหยิบเหมือนเกรงใจเจ้าของส้มโอ

“เอาไปเถอะ ฉันให้ แต่คราวหน้าชิ้นสุดท้ายต้องเป็นของฉันนะ”

เจ้าตัวจ้อยพยักหน้า รับเอาชิ้นสุดท้ายที่มีโอใหญ่ยื่นให้ อติรุจมองคนตัวน้อยด้วยแวต้ายิ้มๆ ก่อนจะเลือนหายไปเมื่อทวนนึกถึงเรื่องของตัวเอง เด็กคนนี้อายุเท่าไรนะ สามหรือสี่ปี คงไม่ถึงห้าปี เพราะเขาเคยเห็นเด็กอายุห้าขวบคนหนึ่งดูโตกว่านี้

“คุณลุงเป็นอะไรคะ ทำไมทำหน้าเศร้า เสียใจที่ส้มโอหมดหรือคะ”

เสียงใสดังอติรุจออกจากภวังค์ความคิด “เปล่าหรอก ฉันแค่สงสัยว่าเธออายุเท่าไร”

“สี่...อ้อ สามขวบค่ะ”

“สี่หรือสามเอาให้แน่” ชายหนุ่มถามไม่ได้จริงจัง ก่อนจะยิ้มเมื่อเห็นตางหวานทำหน้าครุ่นคิด “ไม่ต้องจริงจังขนาดนั้น ฉันแค่ถามเล่นๆ”

“เล่น?” คำว่าเล่นเหมือนจะทำให้เด็กตัวจ้อยนึกอะไรได้ “หนูมาเล่นไกล เดียวโดนคุณแม่ขาดู หนูกลับแล้วนะค่ะ บ๊ายบายค่ะคุณลุง ไว้หนูมาเล่นใหม่นะคะ จะเอาส้มโอมาฝากด้วยค่ะ บ๊ายบาย”

เด็กหญิงพูดเร็ว แล้ววิ่งออกจากศาลาไปตามทางเดิน ไม่หันไรร่างเล็ก ๆ ก็ถูกพุ่มไม้สูงบังหายไป ทั้งอติรุจไวกับความงุนงง แต่ก็เดาเอาเองว่าเด็กหญิงคงวิ่งเข้าบ้านไป

“ยังไม่ทันได้ถามชื่อเลย” เขาพึมพำยิ้มๆ แต่แล้วก็เปลี่ยนเป็นเศร้าเมื่อเสียงในอดีตตามมาหลอกลอน

‘ถ้าเป็นลูกชายแพงขอตั้งชื่อ แต่ถ้าเป็นลูกสาวแพงให้พี่ภิรมเป็นคนตั้งนะคะ พี่ภิรมจะให้ชื่อแต่งงานก็ได้ แพงไม่เถียง แต่ถ้าเป็นลูกชายต้องชื่อพระพาย’

“บ้าจริง คิดถึงเรื่องนี้อีกทำไมนะ ไร้สาระชะมัด ไอ้ภิรมเอ๊ย! แก่เล็ก ฟุ้งซ่านซะที ลูกแกไม่มีจริง มันไม่มีจริง ไม่มีทางเป็นจริง...”

บ้านต้นลำพูค่านี้นับว่ารวยกว่าทุกวันในรอบห้าปี ครอบครัวของนายชุมอันประกอบด้วยนางนวล ภรรยา นางนัต ลูกสาว และเอก ลูกชาย ต่างช่วยกันทำอาหารเย็นให้เจ้านายของบ้านซึ่งขึ้นไปอาบน้ำบนห้อง เมฆวันนี้มีกุ้งแม่น้ำเผา ปลาทุตม์ยำ ปลาช่อนลุยสวนตัวใหญ่เป้ง ของหวานเป็นลูกจากลอยแก้ว และที่ขาดไม่ได้คือส้มโอสายน้ำผึ้งแช่เย็น เมื่อตั้งโต๊ะเสร็จนางนวลสั่งให้ลูกชายขึ้นไปเรียกผู้เป็นนาย แต่ยังไม่ได้ขึ้นไปชั้นบน เจ้าตัวก็ลงมาเสียก่อน

อติรุจอยู่ในชุดสบายๆ เดินมาที่ห้องอาหาร นางนัตเตรียมตักข้าว ในขณะที่นางนวลรินน้ำใส่แก้ว นายชุมและเอกอยู่ในห้องครัว โพล่หน้าออกมามองเป็นระยะๆ ทุกคนดูลึ้นว่าเจ้านายจะชอบสิ่งที่พวกเขานำมาเสิร์ฟหรือไม่

“กับข้าวน่ากินมาก แต่ไม่คิดว่าเยอะไปเธอสำหรับคนเดียว” ชายหนุ่มเข้าไปนั่งมองของบนโต๊ะ จับช้อนเตรียมตักข้าว แต่นึกอะไรได้จึงพูดกับทุกคน “ปกติใครเป็นคนดูแลเด็กในบ้าน”

ทุกคนดูไม่เข้าใจคำถาม อติรุจไม่คิดว่ามันจะเป็นคำถามที่เข้าใจยาก

แต่เมื่อเห็นทุกคนยังไม่ตอบจึงขยายความ

“เมื่อกลางวันฉันเห็นลูกสาวนาตอยู่ที่ทำน้ำ ถึงจะอยู่ที่นั่นตั้งแต่เกิด ก็ไม่ควรปล่อยเด็กขนาดนั้นให้เกลตานะ รีม่น้ำมันอันตราย”

“ลูกนาต?” คนถูกกล่าวหาว่ามีลูกยังไม่เข้าใจ

“เด็กผู้หญิงตัวเล็กๆ อายุสี่ห้าขวบที่วิ่งเล่นในบ้านเรา ไม่ใช่ลูกของนางนาตแล้วลูกใคร ป่านวลแก่เกินจะมีลูกแล้วมั้ง”

คนถูกกล่าวหาว่าแก่ถึงกับสะดุ้ง แต่อาการของทุกคนทำให้อึดใจคิดได้ว่าเขาคงพูดอะไรผิด

“ถ้าไม่ใช่ลูกคนบ้านนี้ แล้วเด็กที่ไหนล่ะ”

ทุกคนในบ้านสบตากัน โดยเฉพาะนายชุมกับนางนวล ทั้งสองดูกังวล เพราะพอจะเดาได้ว่าเด็กที่เอ่ยถึงน่าจะเป็นใคร แต่ที่น่าประหลาดใจคือทำไมคนบ้านนั้นจึงปล่อยให้หลุดรื้อเข้ามาถึงบ้านนี้ได้

“คงเป็นเด็กที่มาจากรีสอร์ตฝั่งขวาของสวนมั่งครับ” เอกออกความเห็น ชายหนุ่มเพิ่งมาอยู่บ้านนี้ได้ไม่ถึงสองปี จึงไม่รู้จักความสัมพันธ์ที่ไม่ค่อยดีระหว่างเจ้านายบ้านนี้กับบ้านฝั่งซ้ายเท่าไรนัก “บางทีนักท่องเที่ยวน่าจะมาเดินเล่นริมคลอง คงจะพลอยแล้วเด็กเข้ามาทวงคุณถม ไว้ผมจะไปกำชับคนที่รีสอร์ตให้好呢ครับ”

อึดใจหนึ่งไปกับคำตอบที่ได้รับ ก่อนจะพยักหน้าแล้วหันไปกินมื่อคำต่อ โดยไม่ทันสังเกตว่านางนวลค่อยๆ เดินออกไปที่ครัว ลากนายชุมออกไปข้างนอก

“หนูแดงหวานแน่ๆ เลยตาชุม ตอนกลางวันฉันได้ยินเสียงนั่งอ้อยพามาเล่นอยู่ข้างรั้ว”

“เป็นไปไม่ได้หรอก รั้วสูงสามเมตรแบบนี้ หนูแดงหวานจะเข้ามาได้ยังไง”

“แล้วไต่ต่างบ้านนั้นมันเข้ามาทำนั่งแดงบ้านนี้ต้องได้ยังไงล่ะ หนูแดงหวานอาจจะเห็นช่องนั้นแล้วคลานมาเล่นก็ได้”

“บรรลัยแล้ว เตียวฉันไปปิดช่องนั้นดีกว่า” นายซุ่มไม่พูดเปล่า ทำท่าจะไปทำอย่างที่พูดเสียนาที่นี้เลย

“เดี๋ยวๆ นั่นแกจะไปไหน”

“ก็ไปปิดช่องนั้นไง”

“มิดคำแล้ว พรุ่งนี้ก็ได้...ว่าแต่ไอ้แกเอ๊ย แกว่ามันเป็นเรื่องบังเอิญ หรือว่าโชคชะตาวะ ร้อยวันพันปีไม่เคยมีเรื่องอย่างนี้ คุณก็มีมาวันเดียว หนูแดงหวานมุดร่ำมาหา นี่ดิเนี่ยยังปากกัน ไม่ได้บอกว่าเป็นลูกคนบ้านนั้น ไม่อย่างนั้นฉันก็นึกไม่ออกเลยว่าจะเกิดอะไรขึ้น ทำไมนะ ทำไมคนบ้านโน้น ไม่ขายที่หนีไปซะให้รู้แล้วรู้รอด ยังจะอยู่ให้พวกเราใจหายใจคว่ำทำไม”

“ยายจิวแกไม่ทิ้งที่นี้หรอก นี่เป็นที่ฝังแก ถ้าแกยังไม่ตายแกคงไม่ขาย แล้วคงไม่คิดว่าคุณก็มีมาที่นี้ละมั้ง” นายซุ่มพยายามเดาก่อนจะขยี้หัว “ไม่รู้แล้วโว้ย ไม่อยากคิด อะไรจะเกิดก็ต้องเกิด”

“นั่นสินะ แต่ไอ้แก...ฉันเสียตาย อยากเห็นภาพตอนที่คุณก็มีเจอกับ หนูแดงหวาน แกว่ามันจะเป็นยังไง”

“ไม่รู้สิ คุณก็มีก็ดูไม่ใช่คนชอบเด็ก ไม่งั้นแกก็คงไม่ทำท่าเหมือนจะดำน้ำหนีที่ปล่อยเด็กไปกวนเกะหรือ”

“แกว่านั่นคือการดำน้ำปล่อยหลานไปกวนหรือ ฉันว่าคุณก็มีแกห่วงเด็กที่พวกเราปล่อยไปเล่นคนเดียวมากกว่า”

“เออ แกว่ามีเหตุผล ชักอยากเห็นภาพนั้นแล้วสิ”

“ฉันแกก็อย่าเพิ่งปิดรูหลอดนั้น” นางนวลมีความอยากรู้เห็นเกินกว่าจะกลัว “พรุ่งนี้เห็นคนบ้านโน้นบอกว่าจะไปรับยายจิวกลับบ้าน คงปล่อย หนูแดงหวานไว้ที่บ้านอีก ให้คุณก็มีเจอหนูแดงหวานก่อนแล้วค่อยปิดช่องนะ”

“เออฉันหรือ” คนเป็นสามีเหมือนจะไม่แน่ใจ ภรรยาจึงบอก

“ถ้าเขาเป็นพ่อลูกกันจริงๆ อย่างที่พวกเราสงสัย แกว่าไม่ใช่เรื่องดีหรือที่จะให้พ่อลูกเจอกัน”

“แต่มันจะไม่ทำให้เป็นเรื่องใหญ่โตหรือ” คนเป็นสามียังขลาดแม้

อยากให้เป็นอย่างนั้น

“อันไหนล่ะที่สำคัญกว่ากัน คือนี่ฉันให้เวลาแกคิด พรุ่งนี้แกก็เลือก
เอาว่าจะเปิดช่องไว้หรือไปปิด”

๓

แสงแดดอ่อนยามเช้าทอลำเข้ามาภายในห้องนอนบ่งบอกว่าสายมากแล้ว แต่เจนส์ดาวยังไม่รู้สีกตัว เพราะความเหนื่อยอ่อนจากการเดินทางบวกกับต้องวิ่งไปมาระหว่างบ้านกับโรงพยาบาลอยู่หลายวัน พอได้พักก็หลับยาว ซึ่งดูเหมือนลูกสาวตัวน้อยจะรู้ความ เธอไม่กวนมารดา ทำเพียงลุกขึ้นมานั่งมองคนที่หลับสนิท เผื่ออย่างใจเย็นเพื่อที่จะ ‘คิส’ ทักทายยามเช้าเป็นคนแรก อย่างที่มารดาของเธอทำเสมอเมื่อครั้งอยู่เมืองนอก

“อา รุณ ซา หวัด ค่ะ คุณ แม่ ซา”

นั่นคือคำทักทายใสๆ ที่ดังขึ้นเมื่อเจนส์ดาวยุสีกตัว ตามมาด้วยการโผเข้ากอดของคนตัวน้อยซึ่งโน้มตัวเข้ามาจู่ปากมารดาอย่างอ่อนโยน

“วันนี้หนูชนะแหละ หนูตื่นก่อนคุณแม่ซา”

“อรุณสวัสดิ์จ๊ะ คนดีของแม่”

เธอทักทายทั้งที่ยังคงงัวเงีย แม้จะยังลืมตาไม่เต็มที่ แต่ก็ยิ้มให้คนตัวน้อย สองแขนโอบกอดลูกไว้ หอมแก้มอีกหลายพอดก่อนจะชวนลูกลุกจากเตียงเข้าไปทำธุระส่วนตัวในห้องน้ำ ระหว่างนั้นก็พูดคุยกันอย่าง

เคย ซึ่งส่วนใหญ่ก็จะเป็นคนตัวน้อยที่ช่างเล่า คราวนี้เธอถ่ายทอดเรื่องราว
 ที่ไปพบเจอเมื่อวาน ตอนที่คุณแม่ขาของเธออยู่นอยู่ที่โรงพยาบาล เธออยู่กับ
 พี่เลี้ยงตามปกติ แต่มีช่วงหนึ่งที่เธอพบทางหมอลอดโดยบังเอิญ จึงมุดหัว
 ตามไถ่ต่างเข้าไป แล้วก็ไปเจอชุมทรัพย์ส้มโอ

“หนูเล่นอยู่ ต่างพาหนูไปเจอคุณลุง คุณลุงมีส้มโอเยอะเลย”

“เธอจะ” เจนสุดาไม่ได้เอะใจใดๆ เพราะปกติแล้วในบ้านเธอจะมี
 คนงานเวะเวียนเข้ามาเสมอ เป็นคนคุ้นเคยที่ไว้ใจได้ อีกทั้งบ่อยครั้งที่เรื่อง
 เล่าเกิดจากจินตนาการของลูกน้อยเอง ขอบพุดถึงเทวดานางฟ้าที่มาแรมจิต
 ของโปรดให้ “แล้วไงต่อจ๊ะ”

“คุณลุงหลับ หนูก็เรียกค่ะ ลุงจำ ขอหนูชิ้นหนึ่งได้มั้ย”

“แล้วคุณลุงให้มั้ยคะ”

“ค่ะ” เด็กหญิงเล่าขณะเจนสุดาหาแบ่งที่รักเร็วให้ คนตัวน้อยค่อนข้าง
 บ้าจี้จี้ถดตัวหัวเราะ แล้วเล่าต่ออย่างอารมณ์ดี “ที่แรกคุณลุงทำหน้าดุ แต่
 พอหนูยิ้มหวานอย่างคุณแม่ขาสอน คุณลุงก็ใจดีแบ่งให้ คุณลุงขึ้น หนูขึ้น
 กินหมดเลย ชิ้นสุดท้ายคุณลุงใจดีให้หนูด้วย”

“หนูก็เลยได้กินเยอะเลยสิคะเนี่ย มิน่าล่ะ พี่อัยบอกว่าตอนเย็นหนู
 กินข้าวนิดเดียว”

“หนูกินข้าวเยอะนะคะ กินหมดจานเลย”

“เธอคะ” เจนสุดามองตาอย่างรู้ทัน คนตัวน้อยเลยยิ้มเก๋ๆ รีบแก้

“เหลือนิดเดียวค่ะ”

“คราวหลังต้องกินให้หมดนะคะ ว่าแต่หนูชอบคุณลุงที่แบ่งส้มโอ
 ให้รึเปล่าคะ”

แตงหวานทำท่าคิด แล้วทำหน้าตกใจ “หนูลืม”

“ไม่ได้นะคะ เวลาผู้ใหญ่ให้ของต้องขอบคุณ” เจนสุดาพูดเสียงดุ
 แต่เมื่อเห็นสีหน้าจ้อยๆ ของลูกก็รีบให้คำแนะนำ “ไว้เจอคุณลุงวันหลังก็
 ขอบคุณด้วยนะ”

“คะ หนูนัดคุณลุงด้วย บอกว่าจะเอาส้มโอไปแบ่งให้ด้วยคะ วันนี้หนูเจอคุณลุงได้มั้ยคะ คุณแม่ไปเจอคุณลุงกับหนูนะคะ คุณแม่อยากเจอคุณลุงมั้ยคะ”

“อยากเจอคะ แต่วันนี้แม่กับลุงโชติต้องไปรับยายทวดกลับมาอยู่บ้านไว้วันหลังนะคะ”

คนตัวน้อยพยักหน้าหงึกๆ “งั้นแตงหวานไปขอส้มโอพี่อ้อยหนึ่งลูกนะคะ”

เจนสุดาไม่ได้ใส่ใบทสนทนาของแตงหวานเท่าไรนักจึงพยักหน้า “แต่ก่อนอื่นต้องทานข้าวให้ได้เยอะๆ โอเคมั้ยคะ แล้วหนูก็อย่าชวนวิ่งไปมาเวลาคุณทวดมาบ้าน เข้าใจมั้ยคะลูก”

“คะ แตงหวานไม่ชวนคะ” คนตัวน้อยรับคำแข็งขัน วันนี้เธอแต่งตัวสวย ชุดที่เพิ่งได้มาใหม่เป็นชุดผ้าไทย เสื้อสีแดงคอกระเช้า กระโปรงทรงผ้าถุงโจงกระเบน ผมยาวเกล้าสองจุทติดโบหน้ารักชวนมอง

“ไปคะ เรียบร้อยแล้ว ไปกินส้มโอกัน อ้อ กินข้าวด้วยคะ”

“จ๊ะเอ๋”

เสียงทักทายโสภา ทำให้อติรุจเงยหน้าขึ้นจากเลาทอป สิ่งที่เห็นคือเจ้าของร่างจ้อยในชุดผ้าไทยเสื้อคอกระเช้าสีแดง กางเกงผ้าถุงโจงกระเบนเกล้าผมมัดสองจุท

“ซาหวัดดีคะ วันนี้ไม่มีส้มโอเหรอคะ”

อติรุจรู้สึกประหลาดใจที่ได้เห็นเด็กหญิงอีกครั้ง ชายหนุ่มอมยิ้ม “จะมาโกส้มโอฉันอีกเหรอวันนี้”

“เปล่าคะ มาขอบคุณคะ เมื่อบานหนูลืมขอบคุณที่แบ่งส้มโอให้หนู”

เด็กน้อยว่าพลางเดินเข้ามาหา อติรุจพินิจมองเด็กหญิงตัวจ้อย ชุดของเธอดูน่ารัก แถมยังสวมรองเท้าแตะคิปป แต่ที่สะดุดตา คือที่เขามีสร้อยดินติด

“ขอหนูนั่งหน่อยได้มั้ยคะ”

“ได้สิ” อติรุจขยับให้เธอมานั่งข้างๆ “ทำไมเขาเบื่อนอย่างนั้น ไปทำอะไรมา”

“ไปทำอะไรมาคะ” เด็กหญิงพูดสิ่งที่ทำให้อติรุจต้องขมวดคิ้ว “เวลาตั้งคำถามกับคนอื่นต้องพูดเพราะๆ มีหางเสียงค่ะ”

“ที่เมื่อวานยังไม่เห็นจะให้พูดแบบนี้เลย...นี่คะ” คำลงท้ายมาซ้ำนิดหนึ่ง แต่ก็ยอมทำตามที่คุณสนทนากบอก “หรือเพราะเมื่อวานมีสั้มโอ...แสดงว่าถ้าฉันมีสั้มโอ จะพูดยังงี้ก็ได้ขึ้นหรือ...คะ”

คนตัวน้อยยิ้ม “ค่ะ วันนี้ไม่มีเธอคะ”

“มีค่ะ” อติรุจปิดแลปท็อปเมื่อเห็นว่าการสนทนานี้ท่าจะยาว “เดี๋ยวคนของฉันก็คงเอามาให้...คะ”

“แบ่งหนูด้วยนะคะ”

อติรุจทำเป็นคิด เด็กหญิงก็มีท่าทางลุ้น สุดท้ายก็ยิ้มเป็นเมื่อผู้ใหญ่ตกลง

“ยังไม่ตอบคำถามฉันเลยว่าหนูไปทำอะไรมา ทำไมถึงเบื่อนดินอย่างนั้นล่ะ”

“หนูลอดรี้วมาค่ะ” เด็กหญิงบอกเสียงจ้อยแจ้ว

“ลอดรี้วมา? แล้วพ่อแม่ออยู่ไหนคะ มานีบอกใครไว้รึเปล่า”

“บอกพี่อ้อยไว้ค่ะ พี่อ้อยรู้ แม่หนูไปข้างนอก ส่วนพ่อหนูไปสวรรค์ค่ะ”

“ไปสวรรค์...หมายถึงตายแล้วหรือ...คะ”

คำถามง่ายๆ แต่ทำเอาเด็กตัวจ้อยขมวดคิ้ว ทำให้อติรุจรู้สึกตัวว่าอาจพูดสิ่งที่ไม่ควรพูดออกไป

“ไม่ได้ตายค่ะ แค่ออยู่กัับพระเจ้าค่ะ”

อติรุจดีใจที่เห็นเด็กหญิงตอบพร้อมกับยิ้มเป็น “ว่าแต่หนูชื่ออะไรคะ”

“หนูชื่อ...คุณแม่ขาไม่ให้บอกชื่อคนแปลกหน้าค่ะ”

“อะไรนะ” ชายหนุ่มอึ้งกับคำตอบที่ได้รับ “เจอกันสองครั้งแล้ว แกรมเราก็เป็นฝ่ายมุดหัวมาหาฉัน สรุปลันยังเป็นคนแปลกหน้าอีกเธอ...อีกเธอคะ”

เธอพยักหน้าหงิกๆ “คุณลุงบอกชื่อหนูก่อนสิคะ แล้วก็แทนตัวว่าคุณลุงด้วย ถึงจะไม่ใช่คนหน้าแปลกใจคะ”

“คนหน้าแปลก...คนแปลกหน้ารีเปล่า”

“ใช่ค่ะ คนแปลกหน้า หนูพูดผิด”

“ฉันชื่อ...คุณลุงชื่ออะไรคะ”

“มีชื่อเดียวเธอคะ”

“มีม อติรุจ ต้องเอานามสกุลด้วยมั๊ยคะ”

เด็กหญิงพยักหน้า

“มีม อติรุจ ไสภณเมธากุล”

“หู้ นามสกุลยาวจัง”

อติรุจบอกว่าถึงตาเธอบอกชื่อบ้างแล้ว เด็กหญิงทำท่าคิด แต่สุดท้ายก็ยอมบอก

“หนูชื่อแตงหวานค่ะ เด็กหญิงแตงหวาน หวันนิหาว ศิริกร ค่ะ”

“ตะ...แตงหวาน?”

รอยยิ้มที่อยู่บนใบหน้าของอติรุจเลือนหายไปพร้อมกับอาการตัวชาพูดได้เพียงเท่านั้นก็รู้สึกเหมือนมีอะไรบางอย่างมาจุกที่คอ แต่ดวงตายังคงจับจ้องใบหน้าของเด็กหญิง มีคำถามมากมายที่เขาอยากถามและอยากรู้คำตอบ แต่ตอนนี้เขากลับรู้สึกสมองตื้อไปหมด

ประจวบกับคนบ้านฝั่งซ้ายจะรู้แล้วว่าแตงหวานไม่ได้อยู่ที่นั่น มีเสียงตะโกนเรียกหา ทำให้เจ้าตัวจ้อยรีบขานรับ

“อยู่นี่คะ แตงหวานอยู่นี่ค่ะพี่อ้อย”

“น้องแตงหวาน...น้องแตงหวานอยู่ไหนคะ ตายแล้ว เข้าไปบ้านโน้นเธอคะ กลับออกมาค่ะ ตายแล้ว เผลอแป็บเดียวเอง”

“คะ เตี้ยวแดงหวานกลับเตี้ยวันนี้คะ” เด็กหญิงตะโกนบอกพี่เลี้ยง แล้วหันมาทางคุณลุงที่ยังตกอยู่ในโง่เง่า “หนูกลับก่อนนะคะ ไว้วันหลังหนูจะมาเล่นด้วยนะคะ คุณลุงгим”

“เตี้ยว...แดงหวาน”

“คะ”

“มะ...แม่ของหนูเป็นใคร ชื่ออะไร”

“คุณแม่ข้าชื่อพะแพงคะ แม่แพงคะ หนูไปนะคะ ไว้มาเล่นใหม่นะคะ คุณลุงгим”

“พะ...แพง...” อติรุจอยากวิ่งเจ้าตัวจ้อยไว้ แต่ดูจะช้าเกินไป เพราะเมื่อเขาขยับตัวลุกได้ คนตัวน้อยก็วิ่งหายไปแล้ว “ลูก? หนูคือลูกของพะแพง...หนูเป็นลูกพ่อ?”

‘แม่จะบอกให้เอาบุญนะตาก็มี แกเลิกคิดถึงเด็กนั้น เลิกตามหามันได้แล้ว แกเชื่อที่มันบอกสื่อกว่าไม่ได้ท้องด้วยเหรอก มันโกหกทั้งเพเพื่อรักษาหน้าตัวเองเท่านั้นแหละ ความจริงคือมันท้อง ไปท้องกับใครก็ไม่รู้ มันไม่กล้าเอาเด็กไว้ เพราะเวลาตรวจดีเอ็นเอ ความจริงจะประจานมัน พอมันได้เงินจากครอบครัวเรา มันก็ไปเอาลูกออก มันฆ่าลูกมันอย่างเลือดเย็น นี่เหรอกคนดีของแก เลิกโง่คิดถึงมันได้แล้ว เอามันออกไปจากชีวิตแกได้แล้ว เพราะถ้าเด็กนั้นเป็นลูกแกจริง ผู้หญิงคนนั้นก็ฆ่าลูกแกไปแล้ว!’

แดงหวานวัยเท่านี้ ก็มีความเป็นไปได้ที่จะเป็นลูกเขา

แต่สิ่งที่พะแพงบอกทุกคนก่อนหน้านี้ละ คืออะไร

อติรุจสับสนและไม่เข้าใจสิ่งที่เกิดขึ้น

แต่แน่นอนว่านับจากนี้ เขาจะต้องหาคำตอบเรื่องนี้ให้ได้!

“ว่ายังไง คำถามของฉันเข้าใจยากนักเหรอก”

อติรุจเสียงขรึมกว่าตอนแรก ยิ่งทำให้นายชุมและนางนวลลำบากใจ ไม่ใช่ว่าไม่เข้าใจคำถามของผู้เป็นนาย แต่ทั้งสองไม่รู้จักพูดอย่างไรดี

“ถ้าถามว่าเด็กเตงหวานเป็นลูกของพะแพงกับใครแล้วตอบยากกันนัก ฉันจะถามใหม่...ทำไมลุงกับป้ารู้เรื่องของเตงหวานแล้วไม่บอกฉัน! เด็กคนนั้นวิ่งเข้าออกบ้านหลังนี้ เด็กที่ลู่กับป้าก็สงสัยว่าจะเป็นลูกของฉัน แต่ทำไมไม่บอกฉัน!”

“พวกเราไม่กล้า” นางนวลเป็นคนตอบ ค่อยๆ เงยหน้าขึ้นสบตาผู้เป็นนายที่กำลังเกรี้ยวกราด “คนที่บ้านใหญ่แสดงออกชัดเจนว่าไม่ยอมรับหนูพะแพง ตัวคุณก็มีเองก็ไม่แม่แต่จะอยากไต่ยีนชื่อหนูพะแพง เราเลยไม่กล้า เราคิดว่าคุณเกลียดหนูพะแพง”

“ใช่! ฉันเกลียดพะแพง!” คำว่าเกลียดสะท้านไปทั้งห้อง “แต่นั้นไม่ได้หมายถึงลูก...ลูกที่เกิดจากฉันและผู้หญิงที่ฉันเคยรัก! ทำไมไม่บอกว่ามีเด็กทำไมปล่อยให้ฉันอยู่กับความรู้สึกว่าลูกของฉันตายเพราะมือผู้หญิงที่ฉันเคยรัก”

“เราเองก็เพิ่งรู้จะคะคุณก็มี” นางนวลกลัว “เราเพิ่งได้เจอหนูเตงหวานเมื่อไม่กี่วัน หนูพะแพงเพิ่งพาหนูเตงหวานกลับมาจากเมืองนอก แล้วเธอก็บอกว่า หนูเตงหวานเป็นลูกของเธอกับสามีใหม่”

“อะไรนะ สามีใหม่”

“คะ สามีที่พาเธอไปอยู่เมืองนอก แต่สามีเธอเสียไปตั้งแต่เธอคลอดหนูเตงหวานได้ไม่ถึงปี เธออยู่ที่นั่นได้เพราะสมบัติที่สามีทิ้งไว้ให้ แต่ที่ตัดสินใจกลับมาอยู่เมืองไทย เพราะยายฉวีเริ่มแก่มากและป่วยกระเสาะกระแสะ เธอมายังไม่ถึงอาทิตย์ ยังวุ่นวายอยู่กับการติดต่อรับของที่ส่งมาจากเมืองนอกอยู่เลยคะ”

อดิรุหนึ่งไป เป็นอีกเรื่องที่เขาไม่เคยรู้และไม่ได้เตรียมใจไว้ ไม่เคยเตรียมใจว่าเงินสุดาจะมีสามีใหม่ แต่เมื่อย้อนคิด ทำไมจะเป็นไปไม่ได้เพราะถ้าเธอไม่ได้รัก ไม่ได้คิดถึงเขา ก็ไม่แปลกที่จะจะมีคนรักใหม่ แต่เขาไม่เชื่อว่าหวนนิหาวจะเป็นลูกของสามีใหม่ เด็กคนนั้นมีบางอย่างที่ทำให้เขารู้สึกถึงสายสัมพันธ์

“คุณก็มีอย่าโกรธพวกเราเลยนะครับ” นายชุมบอบบ้าง “ไม่ใช่ว่าเราไม่สงสัยว่าหนู...คุณหนูแดงหวานจะเป็นลูกคุณก็มี แต่เราไม่กล้าคิดเป็นอื่น ในเมื่อหนูพะแพงบอกมาอย่างนั้น ตอนคุณก็มีบอกว่าเจอเด็กเมื่อวาน พวกเราก็คงคิดไม่ได้ว่าอาจจะเป็นโชคชะตา เป็นสายสัมพันธ์ที่นำพาคุณหนูแดงหวานมาเจอคุณก็มี”

อติรุจยังคงไม่พูดอะไร ยิ่งสร้างความกดดันให้สองสามีภรรยา

“คุณก็มีจะลองไปคุยกับหนูพะแพงมัยคะ ป้าจะนัดเธอให้ จะได้คุยกัน” นางนวลลองแสดงความคิดเห็น “ถ้าได้ถามกันตรงๆ น่าจะดีกว่า”

ไม่มีคำตอบใดๆ อติรุจยังคงกำมือแน่น จากนั้นจึงคว้าโทรศัพท์กดโทร. ออก แล้วเดินออกไปทางหน้าบ้าน

“ฉันเอง...ติดต่อนักสืบให้ฉันด้วย ฉันต้องการรู้ทุกอย่างของผู้หญิงคนหนึ่งตลอดห้าปีที่ผ่านมา”

สองสามีภรรยาเดินตามออกมาทันได้ยืนบทสนทนา ทั้งสองใจคอไม่ดี ไม่รู้ว่าผู้เป็นนายจะอย่างไรกับเรื่องนี้ ดูจากสีหน้าแล้วคงไม่ใช่เรื่องดี แม้ที่ผ่านมาจะเป็นห่วงผู้เป็นนาย แต่ก็อดกังวลไม่ได้ถ้าจะเกิดอะไรขึ้นกับเจนสุดา แต่ยังไม่ทันได้หันไปปรึกษากัน อติรุจก็สั่งให้นายชุมเอากุญแจรถมาให้ จากนั้นก็ขับรถออกไปโดยไม่บอกสักคำว่าจะไปไหน หวังว่าคงจะไม่ได้ไปบุกบ้านข้างๆ สองสามีภรรยาเฝ้าภาวนา

“เจ้าประคุณ ขออย่าให้เกิดเรื่องร้ายๆ เลย ถ้าได้ อีฉนวนจะเอาหัวหมูมาถวาย” ฝ่ายภรรยายกมือไหว้ศาลพระภูมิ ในขณะที่นายชุมเองก็ทำอะไรไม่ถูก ได้แต่ยกมือตามแล้วบอกว่า

“แถมไก่ต้มอีกสองตัวเลย ขออย่าให้เกิดเรื่องเถอะ ลูกช้างไม่อยากเห็นไฟไหม้แถวนี่เหมือนเมื่อห้าปีก่อนอีกแล้ว”

๔

น้ำอ้อยผู้ดูแลหวันยิหวา คือเด็กสาววัยสิบแปดที่ไม่ได้รู้เรื่องราวในอดีตเมื่อห้าปีก่อน เพราะเธอเป็นสาวน้อยจากประเทศลาวที่มาทำงานในสวน ความขยันทำให้เธอได้มาทำงานบ้าน พอเจเนสดาและลูกสาวมาอยู่เมืองไทย เธอจึงได้รับหน้าที่ดูแลเด็กตัวจ้อย เธอเป็นสาวช่างฝัน ชอบดูละคร ชอบตามดารา ช่วงนี้มีข่าวดังเรื่องปีเตอร์ ดาราโปรดของเธอทำสาวท้อง เธอจึงค่อนข้างติดโทรศัพท์เพื่อตามข่าวสาร ทำให้เธอเผลอละสายตาจากหวันยิหวา

วันแรกน้ำอ้อยไม่รู้ด้วยซ้ำว่าหวันยิหวาหายไป ด้วยความกลัวว่าจะถูกตำหนิ จึงต้องนัดแนะกับหวันยิหวาว่าไม่ให้บอกคนอื่น

“นะคะ ถ้าใครถามน้องแตงหวานต้องบอกว่าเล่นอยู่กับพี่อ้อยตลอดเลย ไม่ได้ไปไหน”

“แต่หนูไปเล่นกับคุณลุงгим”

“คุณลุงгим? บ้านนั้นมีคนชื่อคุณลุงгимด้วยหรอคะ พี่อ้อยรู้จักแค่ลุงซุม ป้านวล พี่นาค แล้วก็พี่เอก”

“มีคุณลุงгимด้วยค่ะ เมื่อก่อนคุณลุงгимใจดีให้ส้มโอหนูกินด้วย”

“อ้อ คงจะเป็นเจ้านายของคนบ้านโน้น” เมื่อคิดได้อย่างนั้นก็ยิ่งกังวล จึงต้องรีบกำชับ “เราจะไปกวมนคนบ้านโน้นไม่ได้นะคะ ไปวิ่งเล่นไม่ได้นะ”

“ทำไมต่างไปไม่ได้ หนูตามต่างไปนะคะ”

“ไม่มีใครว่าหมาหрокคะ” น้ำอ้อยตอบชัดเจน

“ไม่มีใครว่าเด็กหрокคะ” คนตัวน้อยก็มั่นใจอย่างนั้น

“ใช่คะ ไม่มีใครว่าเด็ก แต่เขาจะว่าคนดูแลเด็กอย่างพี่อ้อย นะคะ น้องแดงหวาน อย่าบอกใครนะว่าพี่อ้อยปล่อยให้น้องแดงหวานไปบ้านโน้น นะคะๆ ถ้าคนอื่นรู้พี่อ้อยต้องโดนดูแ่เลย เผลอๆ โดนไล่่ออกด้วย พี่อ้อย ก็จะได้เจอ้องแดงหวานอีก ต้องกลับประเทศลาว โอ้ย แ่แน่ๆ คนที่ บ้านพี่อ้อยก็ต้องแ่ ถ้าพี่อ้อยไม่ทำงาน ที่บ้านก็ต้องอด”

หวันยิหาไม่ได้เข้าใจสิ่งที่น้ำอ้อยพูดมาก แต่เธอเข้าใจคำว่าอด “ไม่มี ส้มโอกินหрокคะ”

“ไม่ใช่แค่ไม่มีส้มโอกิน แต่ไม่มีข้าวกินเลยละคะ”

“แ่จ้ะคะ”

“ใช่คะ เพราะงั้นอย่าบอกใครนะคะ อย่าพูดเรื่องที่เจอคุณลุงกิมด้วย นะคะ นะคะคนดี ทำเพื่อพี่น้ำอ้อยนะ ไว้พี่น้ำอ้อยจะไปเก็บส้มโอมาให้เยอะๆ เลย”

“คะ ถ้าไม่บอกหนูจะได้กินส้มโอเยอะๆ ใช่มั้ยคะ”

ตอนนี้ น้ำอ้อยยิ้มแฉ่ง รู้แล้วว่าถ้าเกิดเรื่องจะใช้อะไรต่อรองกับ คุณหนูตัวน้อย ถึงกระนั้นเธอก็รู้แล้วว่าไม่ควรปล่อยหวันยิหาให้คลาด สายตา นึกโทษตัวเองที่มัวแต่ตามข่าว โชคดีเหลือเกินที่ไม่เกิดเรื่องร้ายแรง โดยหารู้ไม่ว่าเธอได้พลาดครั้งใหญ่ไปแล้ว พลาดที่ปล่อยให้หวันยิหาไปเจอ อติรุจซึ่งเริ่มหันกลับมาซุดคัยเรื่องราวในอดีตเพื่อหาความจริงว่าหวันยิหา เป็นลูกของเขาหรือไม่ ถ้าใช่ รับรองได้ว่านับแต่เนี้ เจนสุดาและคนในบ้าน หลังนี้จะไม่ได้อยู่อย่างมีความสุข

รถสปอร์ตหรูคันเดิมที่เล่นออกจากบ้านต้นลำพูมาถึงจุดหมาย คือ ‘คฤหาสน์บ้านโสภณเมธากุล’ คนขับรถเป็นใครไปไม่ได้นอกจากอติรุซึ่งเวลานี้มีสีหน้าเคร่งขรึม ทันทีที่รถจอดสนิท คนในบ้านรีบออกมาต้อนรับ แต่เมื่อเห็นสีหน้าท่าทางของผู้เป็นนาย พวกเขาถึงกับชะงัก นานเท่าไรแล้วที่ไม่เห็นผู้เป็นนายมีท่าทางไม่น่าเข้าใกล้ ถึงกระนั้นก็ต้องออกไปหา

“ถ้าทนายสุพลมาถึง พาไปหาฉันที่ห้องทำงานได้เลยนะ” เขาสั่งโดยไม่หยุดเดิน ชายหนุ่มมุ่งหน้าเข้าไปในบ้าน ผ่านโถงใหญ่ในห้องรับแขก เขาไม่มองเข้าไปด้วยซ้ำ จึงไม่รู้ว่ามีคนมารอพบอยู่ กระทั่งมารดาเรียก

“ตาริม กลับมาแล้วหรือลูก”

ชายหนุ่มชะงักเท่าก่อนจะขึ้นบันได

“หนูแพรวไหมแวะมาหานะลูก น้องเขาอยากไปดูหนัง ลูกพาน้องเขาไปหน่อยสิจ๊ะ”

“ผมไม่ว่าง ให้ยายภักพาไปละกันครับ”

“ไม่ได้นะลูก จะให้น้องผู้หญิงไปดูหนังกันสองคนมันน่าเกลียด หนูแพรวไหมอุตุลำห่มชวน”

อติรุคงปฏิเสธไปได้ง่ายกว่านี้ ถ้าตอนนั้นแพรวไหมไม่ได้ออกมายืนอยู่ข้างมารดา หญิงสาวยกมือไหว้

“คุณป้าอย่ารบเร้าพี่ริมเลยคะ ไว้วันหลังก็ได้ วันนี้แพรวไหมไปกับภักได้ค่ะ”

“ไม่ได้หรอกลูก ยังไงซะวันนี้พี่ริมก็ไม่ได้มีงานอะไร” พิสมัยพูดกับแพรวไหมก่อนจะหันกลับมาหาลูกชาย “แม่เช็กกับเลขาฯ ของลูกแล้ว ลูกบอกว่าสามสี่วันหนึ่งรับงาน”

“คงเข้าใจผิด ผมนัดทนายสุพลมาหาวันนี้” เขาบอกมารดา ก่อนจะหันไปสบตาแพรวไหม “ไว้วันหลังพี่พาไปนะครับ วันนี้พี่มีธุระจริงๆ ต้องขอตัว”

“ลัณญานะคะ”

อติรุจพักหน้าแล้วเดินขึ้นชั้นบนไป พิสมัยทำท่าจะรั้งไว้ แต่แพรว-

ไหมห้ามไว้เสียก่อน

“ไม่เป็นไรหรอกค่ะคุณป้า วันนี้พี่มิไม่ไป วันหน้าก็ได้ค่ะ พี่เขาสัญญาแล้ว ยังไงพี่เขาก็ทำตามสัญญา อย่าไปเข้าชี้พี่มิเลยนะคะ เขาจะรำคาญเปล่าๆ”

“โอ ลูก น่ารักจริงๆ เข้าใจพี่เขาด้วย หนูแสนดีแบบนี้ ป้าเชื่อว่าไม่นานพี่มิจะต้องเห็นความดีของหนู”

พิสมัยเชื่อเช่นนั้น เพราะหล่อนเห็นบางอย่างในตัวแพรไหม บางอย่าง ที่เหมือนเจนสุดา ความน่ารักสดใส ความเรียบร้อย ถึงจะไม่ชอบผู้หญิงคนนั้น แต่ก็ปฏิเสธไม่ได้ว่าลูกชายไม่เคยลืมเธอ ถ้าจะหาใครสักคนที่จะมาเอาชนะใจเธอจริงๆ ได้ ก็ไม่เสียหายที่จะลองดูสาวบุคลิกอย่างแพรไหม ที่แตกต่างกับเจนสุดาตรงฐานะ ชาติตระกูลดี การศึกษาเยี่ยม

“พี่มิไปกินรังแตนที่ไหนมาคะ” ภักธิดาซึ่งเพิ่งแต่งตัวเสร็จเดินลงบันไดมา ดูเหมือนจะสวนทางกับอธิรุจ “หนูพูดด้วยก็ไม่พูด แค่ว่าจะไปดูหนังด้วยก็ไม่พูดกับหนูสักคำ”

นั่นคือสิ่งที่พิสมัยสงสัยเช่นกัน แต่เมื่อมีแพรไหมอยู่ด้วยก็ไม่สะดวกที่จะคุยเรื่องนี้

“คงเรื่องงานนั่นละ ตา มิไม่มีเรื่องอะไรให้กังวลใจได้หรอกนอกจากเรื่องงาน” พิสมัยบอก “ไปเถอะ ไปเที่ยวกันให้สนุกนะ ไว้แวะมาทานมื้อค่ำด้วยกันก็ได้นะ ป้าจะบอกตา มิไว้”

แพรไหมยิ้มดีใจ แต่ภักธิดาปฏิเสธเสียก่อน “หนูมีนัดต่อค่ะ คงกลับดีกว่า นะคะ”

“นั่นไว้ออกสหนัานะคะ” แพรไหมมีมารยาทกับผู้สูงกว่าว่า พิสมัยจึงบอกว่า

“นั่นนัดเป็นพรุ่งนี้เลยดีกว่านะ เป็นมื้อค่ำ ป้าจะให้พี่มิเขาไปรับนะจ๊ะ”

“ค่ะ ไว้แพรไหมจะรอนะคะ”

พิสมัยรอสองสาวจนรถแล่นออกไป ก่อนจะหันกลับมาในบ้าน
ครุ่นคิดถึงอาการหงุดหงิดของลูกชาย รู้ว่าอาการอย่างนี้ของอติรุจคงไม่ใช่
แค่เรื่องงาน

“เกิดอะไรขึ้นนะ ทำไมรู้สึกไม่สบายใจแบบแปลกๆ”

‘ห้อง? แพงห้องนั้นหรอ’

คำถามนี้ไม่ได้มาเพราะได้ยินสิ่งที่เจนสุดาบอกไม่ชัด แต่เป็นเพราะ
อาการตกใจ ไม่เคยเตรียมใจว่าจะมาฟังเรื่องนี้ ก่อนหน้านี้ที่หญิงสาว
โทรศัพท์มาหา บอกว่ามีเรื่องสำคัญจะปรึกษา อยู่ๆ เธอก็อาเจียนออกมา
แม่ไม่ได้เห็น แต่เสียงที่ส่งมาถึงก็บ่งบอกความทรมาน นั่นเป็นเหตุผลให้เขา
ทิ้งงานทุกอย่าง ขับรถไปอัมพวาด้วยความเป็นห่วง กลัวว่าคนรักจะเป็น
อะไรไป เมื่อมาถึง เขาก็เห็นเธอนั่งหน้าซีดอยู่บนเตียง มองเขาด้วยแววตา
เศร้า ในมือถือที่ตรวจครรภ์ แล้วบอกเขาว่าห้อง

‘เป็นความจริงหรอแพง แพงไม่ได้หลอกพี่นะ’

เป็นอีกครั้งที่คำถามหลุดออกมาเพราะความตกใจ ไม่ใช่จะคาดคั้น
ให้หญิงสาวเป็นทุกข์ แต่มันทำให้เธอร้องไห้โฮ พร่ำพูดแต่คำว่า ‘ขอโทษ
แพงขอโทษ’ นั่นเองที่ทำให้เขาได้สติ รีบตรงเข้าไปโอบกอดเธอไว้ กอด
แน่นๆ เพื่อปลอบโยน รู้ดีว่าเวลานี้คนรักรู้สึกอย่างไร

‘ไม่ต้องขอโทษพี่ ไม่มีอะไรที่แพงต้องขอโทษ พี่ต่างหากที่ต้องขอโทษ
พี่ต่างหากที่เป็นคนทำให้เกิดเรื่องนี้ พี่ทำผิดกับแพง ผิดที่ไม่ห้ามใจจน
ทำร้ายแพง’

เจนสุดายังคงร้องไห้ เธอตัวสั่น พร่ำพูดสิ่งที่ทำให้ทุกข์ ‘แพงจะทำ
ยังไงดีคะ แพงจะบอกตากับยายยังไง แพงต้องทำยังไง พี่ก็...ช่วยแพงด้วย
แพงกลัว แพงไม่รู้จะทำยังไง’

‘แพงไม่ต้องทำอะไร...แพง’ เขาพยายามบอก แต่เธอไม่ฟัง เอาแต่
พร่ำพูดสิ่งที่ทุกข์ใจ จนเขาต้องดันตัวเธอออกจากอก ใช้สองมือประคอง

ใบหน้าเนียนกราบน้ำตาลแล้วเรียกชื่อ แต่ดวงตาที่เคยสุกสวายยังคงเลื่อน-
ลอยสับสนไร้สติ เขาจึงดึงเธอเข้ามาประทับจูบแผ่วเบา ริมฝีปากร้อนผ่าว
เหมือนจะทำให้อีกฝ่ายรู้ตัว

‘พี่гим...’

‘ครับ นี่พี่гим ฟังพี่นะแพง แพงไม่ต้องกลัว ปัญหาทุกอย่างพี่จะ
จัดการเอง’

‘จัดการยังไงคะ’ เจนสูต่ายมองไม่เห็นทางออก

‘พี่จะแต่งงานกับแพง พี่จะรับผิดชอบแพงกับลูก’

‘ได้เหรอคะ พี่гимจะแต่งงานกับแพงได้เหรอคะ’

ท่าทางหวาดกลัวระคนประหลาดใจ กับท่าทางเหมือนจะร้องไห้อีกหน
ของเจนสูตาทำให้เขาหลุดจำ

‘พี่гимหัวเราะทำไมคะ พี่гимหลอกแพงเหรอ’

‘ก็แพงน่ารักนะ’ ชายหนุ่มยังไม่หยุดเย้า ‘ถามมาได้ไงคะว่าพี่гимจะ
แต่งงานกับแพงได้เหรอคะ ทำไมพี่จะแต่งงานกับแพงไม่ได้ล่ะ ก็พี่รักแพง
และเรากำลังจะมีลูกด้วยกัน’

‘แต่พี่гимมีงาน...ที่บ้านพี่гимด้วย’ นั่นคือปัญหา ‘แล้วถ้าเรื่องนี้แพร่
ออกไป พี่гимจะต้องเสียหาย’

‘พี่ไม่เสียหาย คนที่เสียหายคือแพง พี่ถึงต้องรีบทำเรื่องนี้ให้ถูกต้อง
พี่จะกลับบ้านไปบอกเรื่องนี้กับคุณพ่อคุณแม่พี่ พี่จะให้พวกท่านมาสู่ขอแพง
เราจะแต่งงานกันให้เร็วที่สุด’

‘ได้จริงเหรอคะ’

ดูเหมือนเจนสูตาจะยังไม่เชื่อ ก็ไม่แปลกที่เธอจะคิดเช่นนั้น แต่เขา
ยังคงยืนยัน พยุงเธอขึ้นขึ้นก่อนที่เขาจะคุกเข่าลง เอ่ยคำพูดที่เขาควรพูด
มานานแล้ว ถ้าพูดก่อนหน้านี้ ผู้หญิงที่เขารักก็คงไม่ต้องทุกข์ใจ ร้องไห้จน
ตาบวม ถึงกระนั้นเขาก็ยังคงมองเห็นแต่ความสวย ความน่ารักที่เธอมี
ไม่เคยเปลี่ยน

‘พะแพงครับ’ เขามองตาหญิงคนรักขณะคุกเข่า บีบสองมือเธอเบาๆ พร้อมกับบอกลีลาสำคัญ ‘แต่งงานกับพี่นะ แต่งงานกับพี่ภีมะครับ’

แต่งงานกับพี่ภีมะครับ...

คำพูดที่ตึงเครียดพูดกับผู้หญิงคนเดียว ผู้หญิงคนเดียวที่เขารักและอยากใช้ชีวิตด้วย แม้เวลาผ่านไปกว่าห้าปี แต่ภาพของผู้หญิงที่เขาขอแต่งงานยังชัดในหัว ใบหน้าเธอเป็นนคราบน้ำตา เธอสะอื้นให้จนตัวโยน ไม่อาจตอบรับหรือปฏิเสธออกมาได้ แต่เขาก็ได้คำตอบที่ต้องการเมื่อเธอโผล่มาออกดพร้อมกระซิบเสียงสะอื้นว่า ‘ขอบคุณ’ ขอบคุณซ้ำๆ ไม่รู้กี่สิบกี่ร้อยครั้ง จากนั้นก็กลับไปในอ้อมแขนเขาเพราะความเหนื่อยล้า บอกให้รู้ว่าเธอคงทุกข์ใจเพราะเรื่องนี้มาหลายวันจนร่างกายแทบทนไม่ไหว กว่าจจะรวบรวมความกล้ามาบอกความจริงเขา นั้นยังทำให้เขารัก...รักเธอมากขึ้นกว่าที่เคยรัก รักจนไม่กลัวที่จะสูญเสียทุกอย่าง ขอแค่จะได้เป็นสามีและเป็นพ่อ

“พี่จะต้องรู้ให้ได้ว่าเธอทำอย่างนี้ทำไม ทำไมเธอถึงได้ใจร้ายและเลือดเย็นกับพี่นัก...พะแพง”

“เหลือเวลาอีกตั้งชั่วโมงก่อนหน้าฉาย”

ภคิตาเดินออกมาจากร้านอาหารพร้อมแพรไหม หญิงสาวพยายามเอาใจอีกฝ่าย เพราะมารดาบอกว่าถ้าหาทางให้แพรไหมลงเอยกับอดีตได้ เธอจะได้รดคันใหม่เป็นรางวัล นั่นคือสาเหตุที่ทำให้เธอต้องทนอยู่กับผู้หญิงน่าเบื่ออย่างแพรไหม ยอมเป็นเพื่อนกินเพื่อนเที่ยวทั้งที่ไม่ชอบสักนิด

“แพรไหมแวะไปดูกระเป๋ากับภคก่อนดีกว่านะ วันก่อนคุณนุชโทร. มาบอกว่าคอลเล็กชันใหม่เข้ามาที่ร้าน เพื่อแพรไหมสนใจ เต๋ยวให้พี่ภีมซื้อให้”

“น่าเกลียดแย่ ทำไมพี่ภีมต้องซื้อให้แพรไหมด้วยละ”

“ไม่เห็นจะน่าเกลียด แพรไหมเป็นว่าพี่สะใภ้ภคนี่นา ไปเถอะ”

สองสาวเดินคล้องแขนกันมา แต่แล้วจู่ๆ ภัคธิดาก็ชะงักไปเมื่อเห็นใครบางคนที่กำลังเดินผ่านหน้า

“มีอะไรหรือภัก” แพร่ไหมถาม มองตามสายตาภัคธิดาไป เห็นผู้ชายกับผู้หญิงคู่หนึ่งเดินผ่าน เป็นใครนั่นเธอไม่รู้จัก “คนรู้จักหรือ”

ภัคธิดาไม่ตอบ เธอเดินตามไป

“เดี๋ยวก่อน เธอนะ...พะแพง!”

เจ้าของชื่อที่ถูกเรียกหันกลับมา “ภัก...”

“เธอมาอยู่ที่นี่ได้อย่างไร ไหนว่า...ไหนดว่าจะไปให้ไกลจากพี่ริมไ?” ภัคธิดาเสียงดังจนคนริมหันมอง แพร่ไหมเดินเข้ามาห้ามเตือนสติ “ไหนดว่าเธอไปอยู่เมืองนอก กลับมาทำไม”

เงินสุดาค่อนข้างตกใจที่มาเจอคู่กรณีที่นี่ ถ้าเจอที่บ้านอัมพวาจะไม่ตกใจเท่านี้

“เธอกลับมาตั้งแต่เมื่อไหร่ ทำไมไม่ตอบ”

การที่เงินสุดาไม่ตอบ ยิ่งเป็นการกระตุ้นภัคธิดาให้หงุดหงิด ก้าวเข้าหาอย่างไม่เป็นมิตร แต่ก่อนจะเข้าถึงตัวอีกฝ่าย เธอก็ถูกผลักให้ล่นเซ

“ไอ้โชติ แกกล้าดียังไงมาฉกฉัน”

“ผมกล้าทำยิ่งกว่านี้ ถ้าคุณคิดจะทำร้ายพะแพงอีก”

“ปกป้องกันไม่เปลี่ยนเลยนะ คิดว่าฉันจะกลัวแกหรือ” ภัคธิดาทำท่าจะโผล่เข้าไป แต่แพร่ไหมดึงแขนไว้ พยายามห้าม

“ไม่เอาหน้าภัก ใจเย็น คนมองเต็มแล้ว อายเขา”

“ทำไมต้องอาย คนที่สมควรอายคือนั่งนี้ กับไอ้เน” ภัคธิดาชี้หน้าเงินสุดาและโชติขณะพูดกับแพร่ไหม แล้วอยู่ๆ ก็ตบมือเรียกสายตาทุกคนในบริเวณนั้นให้หันมอง “เจ้าข้าเอ๋ย ยังจำเรื่องเมื่อห้าปีก่อนได้มั๊ยคะทุกคน เรื่องของผู้หญิงหน้าด้านที่อยากจะทำดาบ สร้างข่าวว่าท้อง พอเขาจับได้ก็บอกว่าแท้ง พอเขาถามหาหลักฐานก็บอกว่าไม่ได้ท้อง แค่อยากรู้ว่าผู้ชายรักตัวเองหรือเปล่า คຸ້ນๆ มั๊ยคะท่านผู้ชม คຸ້นบ้างมั๊ยคะ”

“หยุดนะ ภัคธิดา” โซติเข้าไปกระซอกเขา “อย่าพูดเรื่องไม่จริงที่ทำให้คนอื่นเสียหาย”

“ทำไม ปกป้องมันดีจริงนะ ไฉ้ผู้ชายหน้าโง่ รักคนผิดแล้วแกนะ”

“ภัค!”

“ปล่อยฉัน!” ภัคธิดาสะบัด แต่ไม่หลุด เธอจึงตบหน้าชายหนุ่มไปผาดใหญ่แล้วทำท่าจะตบอีกครั้ง แต่เจนสุดาเข้ามาจับมือนั้นไว้ “แกจะทำอะไร! อย่าโดนไฉ้มัย”

คราวนี้ภัคธิดาเปลี่ยนมาจะตบเจนสุดาด้วยมืออีกข้าง แต่เข้าไปเมื่ออีกฝ่ายตบสวนไปก่อนเสียงดังสนั่น ทุกคนที่ยืนมองเหตุการณ์อัปาทหวนไม่คิดว่าคนที่ทำทางเรียบร้อยจะทำอย่างนี้

“เลือด...” คนโดนตบคว้าหน้าชา เมื่อรู้สึกเจ็บที่ปากและใช้มือแตะดูเห็นหยดเลือดเหนียวเหนอะก็ยิ่งโกรธ “แกกล้าตบฉัน!”

“มีเหตุผลที่จะต้องไม่กล้าด้วยเธอคะ” เจนสุดาถามหน้านิ่งเฉย “ฉันกล้าทำมากกว่าตบ ถ้าคุณยังไม่หยุดคลั่งก๊าดคนเขาไปทั่ว”

“ต่ำ!”

“ต่ำตัวเองทำไมคะ เว้นให้ฉันดำบ้างก็ได้แหละคะ”

ภัคธิดาโกรธ ไม่เคยเจอใครกล้าทำอย่างนี้กับเธอ จึงตั้งตัวไม่ทัน

“ยุคสมัยเปลี่ยนแล้ว เลิกแสดงนิสัยที่ไม่ได้รับการอบรมออกมาประจานตัวเองได้แล้ว คุณเองก็รู้ว่าการทำงานของคุณมันต่ำ ถ้าอยากรู้ว่าฉันมาอยู่ที่นี่ทำไม มาอยู่ได้ยังไง ฉันก็จะตอบให้ ที่นี้เป็นประเทศบ้านเกิดพ่อแม่ฉัน ครอบครัวฉันอยู่ที่นี่ ฉันจะกลับมาอยู่เมื่อไหร่ก็ได้ ไม่จำเป็นต้องขออนุญาตพวกคุณ แต่ไม่ต้องห่วงหรอกนะคะ ยังไงพวกเราก็ต่างคนต่างอยู่ อย่างวันนี้ถ้าคุณไม่เสนอหน้ามาโดนตบเอง คุณก็คงไม่โดนหรอกคะ”

“แก...”

“ไม่ใช่แค่คุณหรอกที่เกลียดหน้าฉัน ฉันเองก็เกลียดชังหน้าพวกคุณไม่น้อยไปกว่ากันหรอกคะ...จบนะคะ หวังว่าจะไม่เจอกันอีก”

หลังตอกหน้าไป เจนสุดาหยุดรออยู่ครู่หนึ่งเพื่อว่าภักติดาจะแย่งอะไร แต่สุดท้ายเจ้าหล่อนก็ทำได้แค่กดฟันกรอด บีบมือแน่นแล้วกระตืบเท้าอย่างขัดเคืองใจ

“ไปเถอะคะพี่โชติ”

“อะ...ครับ” แม้แต่โชติเองก็ตกใจ ไม่คิดว่าเจนสุดาจะกล้าตอบโต้ภักติดาอย่างที่ทำก่อนหน้านี้ แต่เขาก็ชื่นชมและภูมิใจ และเช่นเดียวกัน เหล่าไทยมุงที่เห็นเหตุการณ์ต่างก็รู้อะไรบ้างปรบมือ เพราะไม่ใช่ทุกคนที่จะชอบดูการประจานคนอื่นอย่างที่ภักติดาทำ สิ่งที่ยิงสาวทำถือเป็นพฤติกรรมที่ต่ำในสายตาคนอื่นเช่นกัน

นั่นคือสาเหตุที่ทำให้ภักติดาและแพรวไหมอับอายจนต้องรีบวิ่งออกไปจากตรงนั้น ตามมาด้วยเสียงโห่ไล่ จนโชติต้องหันกลับไปมอง ในขณะที่เจนสุดาทำเหมือนไม่มีอะไรเกิดขึ้น

“แพง...ทำให้พี่แปลกใจมาก ไปกินอะไรผิดสำแดงมารีเปลาเนี่ย” ชายหนุ่มชวนคุย “แพงโตขึ้นแล้วจริงๆ พี่ยังกลัวๆ อยู่เลยว่าแพงจะรับมือกับอดีตไม่ได้ วันหลังสอนพี่บ้างนะ ลูกตบเมื่อไหร่”

ยังไม่มีเสียงใดๆ ตอบกลับมา เจนสุดายังคงเดินดุ่มๆ ไป จนเขาต้องร้องแซนไว้ การล้อเล่นทำให้รู้ว่าเจนสุดามีอสังขมาหมด บ่งบอกว่าหญิงสาวไม่ได้แกร่งอย่างคนที่พร้อมจะสู้คน แต่เธอพยายามสู้ทั้งที่กลัว

“แพง...” โชติเห็นหยาดน้ำตาในดวงตากลมโต้นั้น นั้นยิ่งทำให้เขาภูมิใจ “อดทนได้เก่งมากเลยนะ”

“แพงจะไม่ให้คนพวกนั้นมาชี้หน้าด่าแพง จะไม่ยอมอยู่เฉยให้พวกเขาใช้คำพูดทำร้ายแพงอีกแล้วละ การหนีไม่ได้ทำให้ทุกอย่างดีขึ้นเสมอไป สิ่งที่ภักติดาในวันนี้บอกแพงอย่างนั้น ถ้าแพงยังต้องการอยู่ที่นี่ แพงต้องไม่กลัวพวกเขา...แพงจะไม่กลัวละ”

“เก่งมาก พี่ภูมิใจในตัวแพง แล้วแพงไม่ต้องกลัวนะ การสู้ของแพง

จะมีพี่อยู่ด้วยเสมอ” ชายหนุ่มกุมมือเจนสุดาไว้ “ให้พี่อยู่ข้างๆ แพงนะ”

เป็นอีกครั้งที่เจนสุดาทำเพียงยิ้มให้ แล้วดึงมือออกอย่างไม่ให้น่าเกลียด แต่ก็ยืนยันถึงความสัมพันธ์ที่ชัดเจน ผู้หญิงคนนี้ไม่เคยเปิดรับผู้ชายคนไหนเลยตั้งแต่ผิดหวังจากอดีตคราวนั้น

“กลับบ้านกันเถอะค่ะ”

“ยังกลับไม่ได้สิ ยังไม่ได้หาของขวัญวันเกิดให้แตงหวานเลย” โซติยังจำได้ ในขณะที่เจนสุดาส้ม แต่เธอก็ไม่ยากกลับเข้าไปในห้างนั้นอีกแล้ว “แต่ไม่เป็นไรหรอกนะ วันเกิดแตงหวานปลายเดือนโน้น ไว้เข้ามากรุงเทพฯ อีกทีค่อยแวะมาดู”

“ค่ะ สิ้นเดือนต้องพาคุณยายมาตรวจอีกครั้ง ไปซื้อตอนนั้นก็ได้อะ”

โซติพยักหน้าแล้วเดินไปที่รถ ระหว่างนั้นก็ยิ้มน้อยยิ้มใหญ่จนเจนสุดาทัก เขาจึงให้เหตุผลว่า

“พี่สะใจ เห็นหน้าภักธิตาตอนโดนสวนแล้วสะใจชะมัด คงคาดไม่ถึงละสิ เมื่อก่อนเอาแต่รังแกแพงนี่นา ตอนนั้นแพงก็อดทนเหลือเกิน ทนให้รังแก”

“จริงๆ แล้วแพงก็ไม่ได้ทนอะไรนะค่ะ แพงแค่ไม่ใส่ใจ คิดว่าการไม่ถือสาจะทำให้อะไรดีขึ้น แต่เหมือนบางที่รูปแบบนี้ก็ใช้ไม่ได้กับทุกคน แพงกลัวค่ะ กลัวว่าถ้าแพงปล่อยให้เขาทำอย่างเดิม เขาจะไม่รังแกแค่แพง แพงกลัวว่า...”

“เขาจะทำร้ายแตงหวานสินะ” โซติเข้าใจเจนสุดา “ไม่ต้องห่วงนะ พี่จะไม่ยอมให้ใครมารังแกแพงกับแตงหวานแน่นอน พี่ขอเอาชีวิตเป็นประกัน”

“ขอบคุณค่ะ” เจนสุดารู้สึกอุ่นใจที่มีพี่ชายคนนี้อยู่เคียงข้าง คอยให้กำลังใจเธอเสมอมา

๕

“มันกล้าทำกับลูกขนาดนี้เลยหรอ”

เสียงพิลี่ยที่ดังออกมาจากห้องนั่งเล่นทำให้จิราซึ่งเพิ่งกลับมาจากทำงานรีบเดินไปหา แม้ยังไม่เห็นตัวแต่ก็พอรู้ว่าน่าจะมีเรื่อง นานแล้วที่ไม่เห็นมารดาเสียงสูงปรี๊ดแตกแบบนี้

“ดูเหมือนไม่ใช่มันลักนิต นังเด็กนั้นนะเธอจะกล้างไม้ลงมือกับใคร อย่างมากมันก็แค่ร้องไห้”

“ถ้าภาคไม่เห็นกับตา ไม่เจอกับตัวเอง ภาคก็แทบไม่อยากจะเชื่อ” ภาคิตาที่ปากบวมเป่งยังคงแค้น “แล้วนี่พี่ภีมอยู่ไหนคะ ภาคจะเอาหน้าไปให้พี่ภีมดูจะได้รู้ว่านางพะแพงนั้นร้ายแค่ไหน”

“ไม่อยู่แล้ว คอยกับทนายสุพลเสร็จก็ออกไปเลย บอกว่าจะไม่อยู่บ้าน ลักอาทิตย์ ดูลิ แม่อุตส่าห์นัดหนูแพรวไหมให้ นี่คงต้องโทร. ไปขอโทษ ว่าแต่หนูแพรวไหมอยู่ด้วยไหมตอนที่ถูกโดนนางพะแพงตบนะ”

“พะแพง...คุณแม่ว่าใครตบพี่ภีมคะ” จิรายังคงจับต้นชนปลาย บทสนทนาของมารดากับพี่สาวไม่ได้ “พี่ภาคไปเจอพี่พะแพงเธอคะ เจอ

ที่ไหนคะ แล้ว...”

“แกจะถามทำไม!” ภักธิตาตวาดน้องสาวอย่างที่เคยทำ ยิ่งเห็นสีหน้าดีใจของอีกฝ่ายก็ยิ่งหงุดหงิด เพราะรู้ว่าที่ผ่านมามีจรรยาไม่เคยช่วยเหลือและมารดาจัดการปัญหาของเจนสุดาลักนิต ออกแนวช่วยแก้ต่างให้ด้วยซ้ำ แต่เพราะเด็กสุดในบ้าน มีปากเสียงน้อยสุดจึงได้แต่เสียบ “แกอยากเจอมันขึ้นหรือ!”

“เปล่าค่ะ จีแค่แปลกใจที่ไม่มีใครเจอพี่พะแพงเลยตลอดห้าปี ไม่คิดว่าพี่ภักจะไปเจอ แถมปากเจ๋อกลับมา มันน่าตกใจนะค่ะที่พี่ภักโดนคนอื่นเล่นงาน แล้วยังบอกว่าเป็นฝีมือของพี่พะแพง จีแทบไม่อยากเชื่อ คิดว่าหูผาดไปนะค่ะ”

จรรยาไม่ได้มีเจตนาจะเยาะเย้ยพี่สาว แต่คำพูดนั้นแทงใจภักธิตา เธอทำท่าจะพุ่งมาเล่นงานน้องสาวที่เพิ่งขยับถอยอย่างเคยชิน แต่ก่อนที่จะถึงตัว พิสมัยก็ห้ามไว้ก่อน

“ไม่เอาหนูกลูก อย่าไปยุ่งมือกับยายจีเลย” บอกลูกสาวคนโปรด ก่อนจะหันมามองตาเขียวใส่ลูกสาวคนเล็กที่ไม่เคยได้รับความสนใจ “แกจะไปไหนก็ไป แล้วก็โทร. หาดาทิมด้วย ถามมาให้ได้ว่าพี่ชายแกอยู่ที่ไหน จะทำอะไร”

“ค่ะ” คนในบ้านนี้รู้ว่า ถ้าจะมีคนที่คุยกับอธิรุจได้ดี ก็คงเป็นจรรยา

“ทำให้ได้ล่ะ แล้วก็ไม่ต้องเอาเรื่องที่ยายภักเจอนั่งพะแพงไปบอกดาทิมล่ะ ไม่งั้นฉันเอาแกตายไปได้แล้ว!”

“ค่ะ” เมื่อเห็นมารดาเข้าไปโอบลูกคนโปรด จรรยาจึงถอยออกไปเสียบๆ นั่นคือสาเหตุที่ทำให้พี่สาวเป็นคนไม่รู้จั๊กโต เอาแต่ใจ ถ้าเป็นเมื่อก่อนเธอคงน้อยใจที่ไม่เคยได้รับการปกป้อง แต่เมื่อโตขึ้นก็มองโลกได้กว้างขึ้น นึกย้อนไปแล้วก็รู้สึกดีเสียด้วยซ้ำที่ไม่ถูกเอาใจจนกลายเป็นคนเอาแต่ใจ

“ฮัลโหลค่ะ พี่ทิม” จรรยาโทรศัพท์หาอธิรุจเมื่อขึ้นมานบนห้องนอน คู่สายรับสายเธอเสมอ

“ว่าไงจิ โทร. หาพี่มีอะไรไปเล่า”

“ไม่มีอะไรหรอกค่ะ พอดีจี้เลิกงานกลับมาถึงบ้านแล้วไม่เจอพี่มีเลย โทร. หาค่ะ ว่าจะชวนออกไปหาอะไรกินข้างนอก” เธอโกหกไม่ค่อยแนบเนียน อย่างเคย และนั่นก็ทำให้อติรุจู้ทัน “ตอนนี้พี่มีอยู่ไหนคะ”

“พี่ขับรถไปเขาใหญ่ นัดเพื่อนไปเดินป่ากันนะ” เขาให้คำตอบที่จะไม่ทำให้จิรภาโดนเล่นงานแม่ต้องโกหก “นัดกับเพื่อนไว้นานแล้วละ ขอโทษนะ ไวกลับไปพิจะชดเชยให้ ว่าแต่วันนี้เป็นไงบ้างไปทำงาน เริ่มคุ้นเคยกับเพื่อนร่วมงานรึยัง”

“ก็ดีค่ะ ทำงานที่ห้องสมุดไม่ค่อยมีอะไรตื่นเต้นหรอกค่ะ”

อติรุจจะใจดีกับจิรภาเสมอ ผิดกับภักธิดาที่เขาจะแสดงออกต่างไป คือออกแนวต้องปรามมากกว่า

“ก็ดีแล้ว พี่คงหายไปสองสามวันนะ ในป่าคงไม่ค่อยมีสัญญาณโทรศัพท์”

“ค่ะ ไวก้จะบอกคุณแม่ให้ห็นะคะ” น้ำเสียงที่ตอบเขากลับมามีความเศร้า คงเพราะใจหายที่พี่จะไม่ได้อยู่ใกล้ๆ

“แต่ถ้าจี้มีเรื่องด่วนก็โทร. มาได้นะ เผื่อมีสัญญาณ”

“ขอบคุณค่ะพี่มี” เสียงน้องสาวสดใสขึ้นทันที “ไวจี้โทร. หานะคะ ดูแลตัวเองด้วยค่ะ”

จิรภาวางสาย ดวงหน้ามีรอยยิ้ม เธอมองออกไปทางประตู แล้วนึกถึงเรื่องที่ได้ยินเมื่อครู

“พี่พะแพงกลับมาเมืองไทยเธอ...เราควรบอกพี่มีมั้ยนะ”

อติรุจบอกจิรภาว่าไปเดินป่าที่เขาใหญ่ แต่ความจริงขับรถกลับบ้านต้นลำพู ถึงแม่สุพลจะแนะนำให้เขาอยู่ห่างเจณสุดาและหวั่นยิหาไว้อ่อน ไม่ควรทำอะไรไปตอนที่ยังไม่รู้ข้อมูลของอีกฝ่าย ทนายหนุ่มขอเวลาไม่เกินสามวัน เขาสัญญาว่าจะเอาข้อมูลที่เกี่ยวกับเจณสุดาในรอบห้าปีมาให้ได้

ถึงแม้จะรับปากไปแล้ว แต่สุดท้ายใบหน้าของหวันยิหาก็ลอยขึ้นมาจนจิตใจให้หนึ่เงยไม่ไหว กว่าจะมาถึงบ้านเรือนไทยประยุกต์หลังใหญ่ก็ตึกมากแล้ว

นายชุมและนางนวลรู้สึกโล่งใจที่เห็นผู้เป็นนาย แม้จะถูกปลุกหลังเที่ยงคืน ทั้งคู่ก็ไม่ได้หุดหงิดสักนิด นายชุมลุกขึ้นมาเปิดประตู ขณะที่นางนวลรีบไปต้มน้ำชงกาแฟให้ทันทีที่ผู้เป็นนายขอ กาแฟร้อนหอมฉุยถูกนำมาเสิร์ฟที่ห้องระเบียบผั่งซ้ายซึ่งมองออกไปเห็นหลังคาข้างบ้านอยู่ท่ามกลางดงไม้สูง

“กลับไปนอนกันเถอะ ขอโทษนะที่ทำให้ตื่นกลางดึก” อติรุจหันมาบอกสองสามีภรรยา แต่ก่อนที่จะทั้งสองจะได้ออกไป ผู้เป็นนายก็เหมือนนึกอะไรขึ้นได้ “แต่งงานแะมาบ้างมั๊ย”

“วันนี้ไม่เห็นเลยคะ นั่งอ้อยคงพาไปเล่นที่สวนผั่งโน้นคะ” นางนวลตอบ คอยสังเกตสีหน้าผิดหวังของผู้เป็นนาย ถึงมีเรื่องอยากถามมากมาย แต่สุดท้ายก็ได้แต่เก็บงำไว้ เดินออกไปพร้อมสามี

เมื่อถูกทิ้งให้อยู่ลำพัง อติรุจลุกจากเก้าอี้ไปยืนพิงขอบระเบียบ ทอดสายตาด้านความมืดไปที่บ้านอีกหลัง แสงไฟที่กระจายอยู่รอบตัวบ้านทำให้เห็นหลังคาที่บางส่วนถูกบดบังด้วยต้นไม้สูง ห้าปีก่อนต้นไม้ไม่ได้สูงอย่างทุกวันนี้ ตอนนั้นเขายังสามารถเห็นระเบียบห้องนอนของผู้หญิงคนหนึ่งที่เขารักมาก...

ไม่ใช่สิ ตอนนั้นเขาไม่ได้รักผู้หญิงคนนั้นแล้ว เธอก็เป็นแค่คนที่เขาเคยรักมาก

แล้วเขาเริ่มหมดรักเธอเมื่อไรกัน...นึกไม่ออก หรือความจริงแล้ว...เขาไม่เคยหมดรักเธอ

‘คุณยังอารมณ์เสียที่พูดถึงเธอ แสดงว่าคุณยังไม่ลืมเธอ คุณยังรักเธอ ไม่อย่างนั้นคุณก็คงยอมแต่งงานกับผู้หญิงใดๆ ที่แม่คุณ น้องคุณพยายามจับคู่ให้ หรือไม่ก็ยอมขอริต้าแต่งงานไปแล้ว เรา รู้จักกันมานาน

แล้วนี่ น่าจะแต่งงานได้แล้วนะ’

ใช่...เขาไม่เคยหมั้นรักผู้หญิงคนนั้น แต่เขาโตพอจะรู้ว่าใครมีค่าพอให้รัก

“เธอไม่มีค่าพอจะให้ฉันรักหรอกเจนสุดา ผู้หญิงเลือดเย็นอย่างเธอ ไม่สมควรที่ฉันจะรัก ที่ผ่านมามีคนทำถูกแล้ว ฉันมีชีวิตที่ดีได้โดยไม่มีเธอ แต่ไม่ใช่กับเตงหวาน ถ้าเตงหวานเป็นลูกฉัน ฉันควรได้ทำหน้าที่พ่อ เธอไม่มีสิทธิ์พรากความเป็นพ่อของฉันไปจากลูก เตงหวานมีสิทธิ์รู้ว่าพ่อของเขารักเขาแค่ไหน พ่อของเขายู่ตรงนี้ พ่อของเขาไม่ได้อยู่บนสวรรค์กับพระเจ้าอย่างที่แม่เลือดเย็นอย่างเธอพร่ำบอก”

อดิรุจได้แต่เฝ้ามอง ตั้งคำถามมากมาย ย้อนถามตัวเองอยู่ซ้ำๆ โดยไม่รู้ว่าจะไกลออกไป บนระเบียบห้องที่เขาเคยเฝ้ามองเมื่อห้าปีก่อน ผู้หญิงคนเดิมยังคงออกมาเฝ้าอยู่ตรงนั้น เธอยังเฝ้าคิดถึงเรื่องของเขาอย่างที่เขาคิดถึงเรื่องของเธอ เพราะการพบเจออีกครั้งเมื่อกลางวันทำให้ความรู้สึกผูกติดที่มีต่อสามีเพียงคนเดียวหวานกลับมาเด่นชัด มันชัดเจนจนไม่อาจขมตาหลับได้ แม้อยู่ต่อหน้าคนอื่นจะทำได้เป็นเข้มแข็ง แต่สุดท้ายก็อดหวนไหวไม่ได้ หวนนึกถึงเรื่องในวัยเยาว์...

สิบปีก่อน

เด็กหญิงเจนสุดามักออกมานั่งอ่านหนังสือที่ท่าน้ำเสมอยามที่ตายายไปทำงานในสวนผลไม้ แม้จะเป็นเด็กที่โตมากับบ้านริมน้ำ แต่เด็กหญิงวัยนี้ไม่เป็นเพราะมีความทรงจำเลวร้ายเกี่ยวกับการเรียนว่ายน้ำครั้งแรกในชีวิต การเรียนที่ทำให้พ่อจมน้ำไปต่อหน้าต่อตา แม่ไม่ได้ตั้งใจ แต่มันก็กลายเป็นปมในใจที่ทำให้เธอไม่กล้าเรียนว่ายน้ำอีกเลย เธอยอมบั้นจักรยานไปเรียนวันละเกือบห้ากิโล แทนการนั่งเรือข้ามฟากเพราะกลัว

ด้วยความกลัวนี้ทำให้เธอไม่เคยย่างกรายเข้าใกล้ริมตลิ่ง อย่างมากก็มานั่งตรงศาลาอย่างที่ทำทุกๆ วัน เพราะลมที่โชยผ่านผิวน้ำทำให้เย็นสบาย

เด็กสาวอ่านหนังสือตรงนี้ได้ทั้งวัน ด้วยความที่เป็นเด็กกำพร้า เจนสุดาจึงตั้งใจเรียน เป็นเด็กดี ช่วยตยายทำงานบ้าน ทำงานเสร็จก็อ่านหนังสือไม่เคยออกไปวิ่งเล่นที่ไหน วันนั้นก็เช่นกัน หลังเสร็จงานบ้าน เธอออกมานั่งอ่านหนังสืออย่างสบายใจ กระทั่งการมาของเด็กผู้หญิงสองคน หนึ่งในนั้นเป็นคนชอบแกล้ง เจนสุดาจึงไม่ชอบ เมื่อเห็นก็คิดจะเดินเลี้ยวอย่างคนไม่ชอบมีปัญหาด้วย

‘เห็นฉันมาแล้วหนีเหวอ เอามา!’ เด็กหญิงคนแรกเข้าไปกระชากสมุดการบ้านจากมือเจนสุดา เธอพยายามจะคว้าคืนแต่ไม่ทัน ได้สมุดไปก็ไม่เอาไปเปล่าๆ ยังเปิดดูข้างใน ทำให้รูปถ่ายใบหนึ่งตกลงพื้น พลิวไปไกลทำน้ำ

‘อย่าตกน้ำนะ’ เจนสุดารีบก้มลงไปคว้า แต่เข้าไปเมื่ออีกฝ่ายเหยียบมือเธอเต็มแรง ‘โธ้ย!’

ความเจ็บทำให้ตึงมือกลับ แต่เด็กหญิงช่างแกล้งก็เบะปากไม่รู้สึกผิด ก่อนจะก้มลงหยิบรูปนั้นขึ้นมาดู

‘คืนรูปให้แพงเถอะคะ คุณภาค’ เธออ้อนวอนทั้งที่ยังลูบมือที่เจ็บ แต่อีกฝ่ายก็ยังไม่มีท่าทีจะคืนให้ ‘นั่นคือรูปครอบครัวใบเดียวที่แพงมี ขอเถอะนะคะ คืนให้แพงเถอะ’

‘คืนให้พี่แพงเถอะคะพี่ภาค’

‘อย่ายุ่งนายายจี! แล้วแกไปนับพี่น้องกับยายเด็กบ้านสวนนี้ทำไม หรืออยากให้ฉันตัดพี่ตัดน้องกับแก!’ ภาคิตาवादน้องสาวก่อนจะหันมาทำหน้ายิวนใส่เจนสุดา ‘รูปนี้ฉันเก็บได้ ฉันจะทำอะไรก็ได้ จะทิ้งก็ได้ จะฉีกทิ้งก็ได้’

‘อย่างะคะ’ เจนสุดาทำท่าจะร้องไห้ จีรภาสงสารเลยช่วยพูด

‘พี่ภาคอย่าเกรสิคะ รูปของพี่แพงคืนให้เขาไปเถอะคะ’

‘แกอย่ามาเลือกได้มัยยายจี อย่าริมาสั่งฉัน!’

‘ถ้าพี่ภาคไม่คืนให้พี่แพง จีจะฟ้องคุณพ่อ’

‘แกกล้าเธอ ถ้าแกฟ้องคุณพ่อ ฉันจะให้คุณแม่หวดแกให้ยับเลย!’
คำขู่กลับได้ผล จีรภาดูกลัวจึงก้มหน้า ในขณะที่เจนสุดาได้แต่ยกมือ
ไหว้ แต่อีกฝ่ายไม่ได้สนใจ เดินถอยไปใกล้หน้าต่าง แล้วปล่อยรูปร่างลงไปในน้ำ
‘อยากได้ก็ลงไปเอา’

แม้จะหวังรูปที่ลอยอยู่บนผิวน้ำ แต่เจนสุดาก็รู้ว่าเธอว่ายน้ำไม่เป็น
จึงมองหาไม้เพื่อเอาไปเชยรูปใบนั้น ความที่มัวแต่ตั้งใจดูสิ่งที่อยู่ตรงหน้า
จึงไม่ทันเห็นว่าภักติตายกเท้าขึ้นถีบเธอเต็มแรง

ตูม!

เสียงน้ำแตกกระเซ็นดังขึ้นพร้อมเสียงกรีดร้องอย่างตกใจของเด็ก
หญิงสองคน มีเพียงอีกคนที่ไม่ได้ใส่ใจ ยังคงหัวเราะก่อนจะเดินสะบัดก้น
ออกไป ทำเหมือนไม่มีอะไรเกิดขึ้น ไม่ได้สนใจอาการตะเกียกตะกายของ
เจนสุดา

‘ช่วยด้วยค่ะ ช่วยด้วย คนจมน้ำ ช่วยด้วยค่ะ พี่พะแพงจมน้ำ’

นั่นคือเสียงสุดท้ายที่เจนสุดาได้ยิน เธอรู้สึกลัว อึดอัด ล้าล้า น้ำ
ร่างค่อยๆ จมดิ่ง ความทรงจำในวัยเด็กผุดขึ้นมาให้หวาดกลัว เธอกำลังจะ
ตาย กำลังจะจมน้ำตาย กลัว กลัวเหลือเกิน...

พ่อขา แม่ขา คุณยาย ตาจำ ช่วยแพงด้วย ช่วยพะแพงด้วย แพงยังไม่
อยากตาย...คำอ้อนวอนที่ไม่มีใครได้ยิน คนหวาดกลัวลื่นหนทางไม่เหลือ
แรงตะเกียกตะกายขึ้นหายใจแล้ว ไม่ไหวแล้ว

ร่างเด็กน้อยเคราะห์ร้ายค่อยๆ ดำดิ่ง ผิวน้ำด้านบนเริ่มนิ่ง

‘ตรงนั้นค่ะ พี่มิม พี่พะแพงจมลงตรงนั้น ตรงหน้าบันไดนั่น!’

สิ้นเสียง ผิวน้ำถูกรบกวนอย่างแรง เด็กผู้ชายวัยรุ่นร่างสูงโปร่ง
กระโจนลงน้ำ ดำหายไปครู่หนึ่ง ก่อนจะขึ้นมาหายใจ แล้วดำลงไปใหม่
คราวนี้กลับขึ้นมาพร้อมร่างไร้สติของเจนสุดา

‘พี่พะแพงอย่าเป็นอะไรนะ พี่มิม ทำไมพี่พะแพงนิ่งไปแล้ว พี่พะแพง
ไม่หายใจแล้ว’

‘พะแพง... จีตอยออกไปก่อน พี่จะช่วยผายปอด’

ในช่วงเวลาที่ความเย็นเกาะชั่วหัวใจของคนลึนหวัง สัมผัสจากริมฝีปากอุ่นพร้อมลมที่เป่าเข้าปอดทำให้รู้สึกตัว แรงกดที่หน้าอกทำให้รับรู้ ว่าถ้าต้องการอยู่รอดต้องพยายาม... พยายามหายใจด้วยตัวเอง

‘พี่พะ... แพง พี่พะแพงฟื้นแล้ว... พี่กิม พี่พะแพงรู้สึกตัวแล้ว’

สิ่งแรกที่เจนสุดาเห็นเมื่อลืมตาขึ้น คือใบหน้าของรุ่นพี่คนหนึ่ง ที่เธอ เพิ่งเห็นเป็นครั้งแรก ใบหน้าเปี่ยมน้ำของเขามีรอยยิ้มแสนใจดี ตัวเขาเียงไปหมด

‘ปลอดภัยแล้วนะสาวน้อย ชื่อพะแพงใช่ไหม เคยได้ยินยายจีพูดถึง ได้เจอตัวจริงก็วันนี้ พี่ชื่อกิมนะ’

‘พี่กิม... พี่ช่วยพะแพงเหโรคะ ขอขอบคุณนะ ขอขอบคุณที่ช่วยแพงแล้วพี่ ไม่ตาย...’

เจนสุดาร้องไห้โฮ สร้างความตกใจให้คนมาช่วยอย่างอติรุจรวมถึง จีรภาไม่น้อย

‘ขอบคุณที่พี่ไม่ตายเหมือนพ่อ พ่อแพงช่วยแพงแล้วพ่อต้องตาย’

ในวันนั้นเจนสุดาไม่รู้ทำไมรุ่นพี่คนนั้นจึงดึงเธอเข้าไปกอดพร้อม พุดปลอบประโลม คำพูดที่ทำให้เธอหัวเราะออกมาได้

‘พี่ไม่เป็นไรหรอก อย่าร้องเลยนะ ร้องแบบนี้เดี๋ยวคนขับเรือผ่านไปมาก็เข้าใจผิดว่าพี่แกล้งพะแพงเหโรค’

นับตั้งแต่วันนั้นเจนสุดาก็ไม่เคยละลายตาไปจาก ‘พี่กิม’ ได้อีกเลย แม้กระทั่งวันนี้ วันที่เขาทำให้เจิบปวด เธอก็ไม่เคยรักใคร่ได้อีก ไม่เคยอยาก อยู่ใกล้ใครเหมือนพี่ชายคนนั้น ไม่เคยอยากให้อะไรมาเป็นพ่อของลูกเท่ากับ เขา แต่ดูเหมือนเขาจะไม่ได้คิดอย่างเธอ เขาไม่ต้องการเธอ ไม่ต้องการลูก

“พอได้แล้วแพง อย่าไปคิดถึงเขาอีก เขาไม่ใช่พี่กิมคนเดิมคนนั้นอีก แล้ว” เจนสุดาบอกตัวเองอย่างขมขื่น ได้แต่ซุกหน้าสะอื้นให้กับเขาตัวเอง

แม้จะพยายามบอกตัวเองซ้ำๆ ให้ลืมสักเท่าไร

แต่ใจยังคงทำไม่ได้เลยสักครั้งเดียว

“แกว่าอะไรนะ” นางนวลไม่อยากจะเชื่อสิ่งที่น้ำอ้อยบอก “คุณหนูแดง-หวานบอกว่าอยากมาหาคุณกิม ฉันได้ยินไม่ผิดใช่ไหม เธอจะมาชวนคุณกิมกินส้มโอด้วยกัน?”

ส้มโอที่เอ่ยถึงคือส้มโอเนื้อขาวที่แกะใส่จานมาเต็ม มีน้ำอ้อยถือจานแล้วเด็กตัวจ้อยที่เอ่ยถึงก็ยืนเงยหน้ามองผู้ใหญ่อสองคนคุยกัน ยิ้มแป้นเอียงคอไปมาเหมือนตุ๊กตาตั้งตึ่งน่าเอ็นดู เข้าที่เบื่อนบ่งบอกว่าเพิ่งลอดรู้ว่ตรงทางหมาผ่านมา น้ำอ้อยก็มีชะตากรรมเดียวกัน แต่เธอดูจะลำบากหน่อยเพราะตัวใหญ่กว่า ผมเผ้าจึงดูฟูๆ เพราะโดนกิ่งไม้เกี่ยว

“ใช่ป้า ฉันก็สงสัย น้องแดงหวานติดใจอะไรคุณลุงกิม ว่าแต่คุณลุงกิมนี่ใครเธอป้า” น้ำอ้อยยังออกอาการง “ฉันถามน้องแดงหวานก็บอกแต่ว่าเป็นคุณลุงใจดี”

“ก็เป็นคุณลุงใจดี แบ่งส้มโอให้แดงหวาน แดงหวานเลยเอาส้มโอมาฝากค่ะ”

“เธอคะ” นางนวลยิ้มให้เด็กน้อย ก่อนจะหันมาถามน้ำอ้อย “หนูพะแพงรู้รีเปล่า”

“คุณแม่ขานุญาตค่ะ”

“ไม่จริงมั้งคะ” นางนวลเหวอ น้ำอ้อยก็ส่ายหน้าไม่แน่ใจ ในขณะที่คนตัวจ้อยผงกศีรษะ

“จริงค่ะ แล้วคุณลุงกิมอยู่มัยคะ หนูจะมาหาคุณลุงกิมค่ะ”

“เอ่อ...” นางนวลทำอะไรไม่ถูก “คุณกิม...ยังไม่ลงมาจากห้องเลยคะ”

พอบอกอย่างนี้หวนยิหาก็ทำหน้าย่ง น้ำอ้อยเลยนั่งลงพูดด้วย

“พี่อ้อยว่าเรากลับก่อนดีกว่านะคะ ฝากส้มโอไว้กับป้านวลก็ได้ ไว้วันหลังค่อยมาใหม่”

“แต่แดงหวานอยากเจอคุณลุงกิมนี่นา”

นางนวลทำท่าครุ่นคิด จะไปปลุกเจ้านายดีไหม แต่ยังไม่ทันคิดตก
นายชุมก็โผล่หน้ามาเห็นเหตุการณ์เข้า สีหน้าแตกใจไม่ต่างกัน นางนวล
เลยถือโอกาสเข้าไปกระซิบถาม

“เอไฉ้ เธอมาหาคุณถมไปปลุกคุณถมมาเจอมั้ย”

“ขึ้นไปปลุกก็โดนเตะนะสิ คุณถมเพิ่งจะนอนเมื่อรุ่งสางนี่เอง” นาย
ชุมกระซิบกับภรรยา แต่ถึงอย่างไรคนอยู่ด้วยก็ได้ยิน โดยเฉพาะห้วนยิหว่า

“หนูไปปลุกเองค่ะ พาไปหน่อยสิคะ”

“ได้เหรือ” นางนวลถาม

นายชุมบอก “แกกล้าปฏิเสรมั้ยละ”

ภรรยามองตาเขียว “งั้นแกก็พาไป ฉันจะอยู่คุยกับนังอ้อยหน่อย
เพื่อรู้สถานการณ์ทางนั้น”

ถึงตอนนี้นายชุมก็คงมีทางเลือกไม่มากนัก หันมายิ้มแป้นให้ห้วน-
ยิหว่า

“ไปครับ คุณหนูแดงหวาน ตาชุมจะพาไปหาคุณพะ...” คำว่าพ่อเกือบ
หลุด แต่ยั้งปากได้ทัน “ตาชุมจะพาไปหาคุณถมนะคะ”

“ค่ะ ไปปลุกคุณลุงถมกันค่ะ”

ห้วนยิหว่าเดินไปจับมือนายชุมให้จูงเธอเดินเข้าบ้านไป ปล่อยนางนวล
ไว้กับอาการเหวอ หน้าซีดเผือกๆ จนน้ำอ้อยต้องถาม

“มีอะไรกันรีเปล่าป้า สีหน้าล่งป้าแปลกๆ นะวันนี้”

“นังอ้อย หนูเพิ่งยังไม่รู้ใช่มั้ยว่าคุณหนูแดงหวานมาบ้านนี้”

น้ำอ้อยคิดก่อนตอบ “ไม่แน่ใจ แต่ไม่น่าจะรู้ เพราะฉันบอกน้อง
แดงหวานแล้วว่าอย่าบอกใครว่าแอบมาบ้านนี้ พอเธอบอกว่าจะมาหาคุณลุง
ถม ฉันบอกไม่ได้ เธอก็บอกจะไปขอคุณแม่ ฉันกลัวเป็นเรื่องใหญ่ บวก
กับคุณพะแพงก็ยุ่งอยู่กับการดูแลคุณยายจิ๊ ฉันเลยพามา”

“ว่าแล้ว...”

“ทำเหรือป้า พวกป้าดูแปลกๆ นะ แล้วทำไมอยู่ๆ ถึงเรียกน้อง

แต่งงานว่าคุณหนูแต่งงานละ” ดูเหมือนน้ำอ้อยจะเป็นคนช่างสังเกต “เล่ามาเลยนะ มีอะไรที่ฉันควรรู้มั้ย”

นางนวลทำท่าคิดหนัก มองหน้าน้ำอ้อยที่แสดงออกชัดเจนว่าจะเอาความจริง

“ความจริงคือ...” ลากเสียงยาว ยิ่งทำให้น้ำอ้อยอยากรู้ “ไปคุยกันในบ้านดีกว่านะ ไฉนจะเล่าให้ฟัง”

เสียงเคาะประตูทำให้คนที่เพิ่งหลับพลิกตัวอย่างหงุดหงิด ชายหนุ่มดึงผ้าห่มขึ้นมาคลุมโปงหนีเสียงรบกวน แต่ดูเหมือนเสียงเคาะจะยังไม่หยุด จึงผุดลุกหันยุงหัวยุง เหลือบมองประตูเหมือนมองศัตรูคู่อาฆาต แต่ก่อนที่จะตวาดด่าออกไป เสียงเรียกใสๆ ที่ดังขึ้นก็ทำเอาคนเพิ่งตื่นตื่นเต็มตา

“ถึงกับหูแว่วได้ยินเสียงแต่งงานเลยเธอ” เขาพิมพ์้ำ แต่การคิดอย่างนั้นก็ทำให้ความหงุดหงิดก่อนหน้านี้ค่อยคลายลง พนมหายใจก่อนจะตอบไป “มีอะไร”

“คุณลุงขา...คุณลุงขาตื่นรึยังคะ หนูมาเล่นเป็นเพื่อนคุณลุงค่ะ”

อติรุจได้ยินเสียงใสๆ นั้นเต็มหู แต่ก็ยังไม่เชื่อ หวันยิหาวจะขึ้นมาบนนี้ได้ยังไง หรือนี่คือความฝัน งั้นต้องพิสูจน์ บิดแก้มตัวเองจนต้องร้อง

“โอ้ย เจ็บชะมัด...ไม่ได้ฝัน”

“ก็อากๆ อยู่มัยคะ” คราวนี้เจ้าตัวจ้อยทำเสียงเคาะประตูเอง “คุณลุงลืมขา”

“ชะ...ขา” คราวนี้ถึงกับรีบลงจากเตียง ความรีบทำให้ผ่านวณพันขาล้มโครม เสียงดังออกไปถึงข้างนอก

“นั่นเสียงอะไรคะ” เจ้าตัวน้อยถาม

แต่ยังไม่ทันที่นายซุมจะตอบ ประตูก็เปิดออก นายซุมมองไม่เห็นใครในระดับสายตา แต่หวันยิหาวก็ยิ้มแฉ่งให้คนในห้องที่ดูเหมือนจะกึ่งคลาน

กึ่งเดินมาให้ถึงประตูไวๆ

“อรุณชาหัดค่ะ”

“แดงหวาน”

นายชุมขำผู้เป็นนายเล็กน้อยกับท่าทางเปิดประตู ไม่เคยเห็นผู้เป็นนายทำอะไรเป็นๆ แบบนี้ แต่ก็ต้องรีบหุบยืมทันควันเมื่อเห็นสายตากมวดตัวมองอย่างคาดโทษ ก่อนจะรีบหนีก็ยืมบอกความ

“คุณหนูแดงหวานมาหาครับ เธอขอขึ้นมาปลุกคุณน้า ผมก็เลย...”

“หนูเอาส้มโอมาฝากค่ะ แต่ต้องกินด้วยกันนะคะ”

“ค่ะ ไปกินกัน” อติรุจยังวางสีหน้าไม่ถูก แต่ดวงตาจับจ้องคนตัวน้อย

“เพิ่งตื่นต้องแปรงฟันก่อนนะคะ”

“ค่ะ งั้นขอเวลาพ่อ...เอ่อ ขอเวลาลุงน้า...ห้านาทีนะคะ เอ่อ สามนาทีพอ รอสามนาทีก็พอค่ะ”

“ค่ะ หนูไปรอที่เดิมนะคะ เร็วๆ นะคะ”

“ค่ะ” อยากแทนตัวว่าพ่อ แต่ก็ต้องยั้งไว้ “ไว้ลุงน้าจะรีบตามไปค่ะ”

นายชุมมองผู้เป็นนายยิ้มๆ นานเท่าไรแล้วที่ไม่ได้เห็นรอยยิ้มอ่อนโยนนี้ รอยยิ้มที่เลือนหายไปตั้งแต่ห้าปีก่อน รอยยิ้มที่หวังว่านับจากนี้จะกลับมาพร้อมความสุขที่มาพร้อมไซ่ทองคำล่องใจอย่างหวนนิหวน

“ไว้เจอกันค่ะ” เธอบอกแล้วจะหันไป แต่นึกอะไรได้ หันกลับมา ใช้สองมือจับไหล่คุณลุงน้าแล้วโน้มตัวเข้าไปหอมแก้มซ้ายที่ขาวที่ ส้มผักที่ทำเอาคนถูกหอมอึ้ง

“เกือบลืมนะ จูบอรุณสวัสดิ์ค่ะ คุณลุงน้า”

อติรุจเหมือนถูกแช่แข็งไปชั่วอึดใจ ก่อนจะตั้งตัวได้

“อรุณสวัสดิ์ค่ะ...แดงหวาน”